

Ronald Willemsen

Trilogie

Moordvakantie in Wales
Dodelijke winter in de Ardennen
Lange schaduwen uit een Iers
verleden

Peter S. Visser

Moordvakantie in Wales (2014)	p. 1
Dodelijke winter in de Ardennen (2015)	p. 177
Lange schaduwen uit een Iers verleden (2016)	p. 344

Auteur: Peter S. Visser
Coverontwerp: Katalin Telegdi
© psvisser 2017
ISBN: 9789402162301

Alles is door mij verzonnen, elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen of personen dood of levend berust louter op toeval. Feitelikheden kloppen in principe wel, soms is hier enige vrijheid toegepast.

Met dank aan Jaap Bond, Heleen Wabeke, Eef van den Heuvel, Peter Konijn en Hette Zijlstra voor hun commentaar. Alle fouten die er nog in staan, zijn echter voor mijn verantwoording.

Moordvakantie in Wales

1

Zaterdag 26 juli 1986

'Sodemieter nou toch eens op!'

Met deze uitval haalt Ronald Willemsen het laatste beetje begrip bij zijn vriendin Annette vandaan. Boos kijkt ze hem aan, ze draait zich om en gaat naar buiten, de deur met een harde klap dichtslaand.

Hè, hè eindelijk rust, denkt Ronald. Maar goed ook, hij moet nog wat spullen bij elkaar zoeken voor zijn vertrek naar Engeland. Het gaat toch al langere tijd niet goed met hun relatie, zoveel kan het hem niet schelen dat ze nu weer boos is weggelopen. Veel belangrijker is het om op tijd op Schiphol te zijn om naar London Heathrow te vliegen. Wat er dan gebeurt, ziet hij wel. Hij kan haar altijd even bellen vanuit Engeland.

Zondag 27 juli 1986

Het is stralend mooi weer wanneer het kleine treintje in Wales bij Dovey Junction het spoor opgaat dat naar Pwllheli doorloopt. Aangekomen op Heathrow, wilde Ronald de trein nemen naar Londen. Het was druk bij de balie doordat ergens in Yorkshire een treinongeluk is geweest. Op een sandwichbord stond de prijs voor een tiendaags treinabonnement voor heel Groot-Brittannië en spontaan heeft Ronald dat gekocht. Bij zijn abonnement zit ook een netwerkkaart. Na een blik daarop besloot hij eerst naar Wales te gaan, via Shrewsbury. Daar heeft hij ook overnacht.

Je weet nooit wat je kunt verwachten, maar op de kaart kijkend lijkt het een mooie rit te worden. Zeker vanaf Tywyn wanneer de trein dicht langs de kust rijdt. Belangrijk is een plaatsje aan de linkerkant te bemachtigen. Dat is hem niet gelukt, de trein zit te vol daarvoor. Gelukkig stappen er op het station van Tywyn nogal wat mensen uit, snel gaat hij verzitten.

Terwijl Ronald opkijkt, ziet hij dat een jonge vrouw in wil stappen met een fiets met volgepakte fietstassen. Zou hij haar niet even moeten helpen? Dan is hij misschien wel zijn plaats aan het raam weer kwijt. Toch wint de hulpvaardigheid het, misschien ook omdat het een leuke meid lijkt.

'Ik help je even,' zegt hij in het Engels tegen haar en hij pakt de fiets bij het stuur. Samen lukt het vrij makkelijk om de fiets erin te tillen. Ronald duwt deze naar de andere kant van de trein en houdt hem vast.

'Ook op vakantie?' De vrouw knikt en tilt de fietstassen eraf. Hij weet niet wat hij verder moet zeggen, bepaald aanmoedigend is haar reactie niet. Wanneer zij klaar is met de tassen, zet Ronald de fiets goed tegen de railing die langs de treinwand loopt. Snel gaat hij terug naar zijn plaats. De trein vertrekt weer en meteen is er een schitterend uitzicht over de kust en het water van de baai die daarvoor ligt.

'Nog bedankt voor je hulp,' hoort Ronald in het Engels met een duidelijk accent. Het is de jonge vrouw van net en hij meldt dat het niets was. Ze gaat op de plek tegenover hem zitten.

'Aan je uitspraak te horen ben je ook niet van hier.'

'Inderdaad.'

'Ik kom uit Nederland, Amsterdam om precies te zijn en ben hier voor twee weken op vakantie. En jij?' Nog steeds merkt Ronald een duidelijke terughoudendheid, die wel te begrijpen valt wanneer ze ook alleen op vakantie is. Tegelijk is het opvallend dat ze tegenover hem komt zitten. Daar kan enige aanmoediging om contact te willen uit afgelezen worden.

'Ik kom uit een dorpje vlakbij Kopenhagen en ja, ik ben inderdaad ook op vakantie. Mijn plan is om zo het schiereiland rond te fietsen.'

'Al lang hier?'

'Net een week en ik heb nog anderhalve week te gaan.'

'Bevalt het goed? Ik krijg de indruk dat je ook alleen reist en dat lijkt me toch moeilijker voor een vrouw.'

'Waarom dat?' is de wat felle reactie van haar kant. O jee, denkt Ronald, dit kan alleen maar fout zijn wat ik nu ga zeggen. Hij kijkt uit het raam om iets te bedenken.

'Misschien heb je ook wel gelijk,' hoort hij tot zijn opluchting. Hij kijkt haar weer aan. Echt een leuke meid om te zien, zeker wanneer ze zich wat ontspant zoals nu. Mooi, halflang sluikt haar, prachtig gebit en vooral heel mooie ogen. Wel een beetje slechte huid in het gezicht, je kunt niet alles hebben.

'Ik heet trouwens Ronald.' Hij steekt zijn hand uit.

'Karina,' antwoordt ze, terwijl zij zijn hand schudt.

De trein is een aantal stationnetjes met wat onuitspreekbare L-namen gepasseerd en rijdt Fairbourne binnen, waar weer vrij veel mensen in- en uitstappen.

'Opvallend hoeveel deze trein gebruikt wordt.'

'Misschien omdat dit toch een vrij toeristische route is? Het is het vakantieseizoen.' Ze kijkt even naar buiten. 'Waar ga jij naartoe?'

'Weet ik eigenlijk niet, ik reis gewoon wat rond. Ik heb geen vaste plannen en wil zo ergens naar de kust lopen en daar wat rondkijken. Liefst op een niet al te drukke plek, meestal schat ik het gewoon een beetje in waar ik eruit ga.'

Ze rijden om een kleine riviermond, vervolgens gaat de trein weer dicht langs de kust. Overal zijn kleine dorpjes met in frisse kleuren geschilderde huisjes en het strand is behoorlijk druk met mensen die duidelijk genieten van hun dagje uit. De hele atmosfeer heeft iets van twintig, dertig jaar geleden. Je zou je zo in het einde van de jaren vijftig of begin jaren zestig wanen. Niet dat hij dat zelf heeft meegemaakt, maar het gevoel dat films en foto's uit die tijd oproepen doet sterk aan hier denken.

Ronald en Karina kletsen wat over hun ervaringen in Engeland en Wales. Wanneer de trein weer afremt voor een station, lijkt het Ronald er leuk genoeg uitzien om uit te stappen. Het trekt hem wel om naar de zee te

lopen en daar van het mooie weer te genieten. Zo nonchalant mogelijk vraagt hij of ze ook zin heeft om mee te gaan naar het strand.

'Je kunt daarna nog doorgaan naar het schiereiland om verder te fietsen.' Er ontstaat een afwachtende spanning, maar tot zijn opluchting zegt ze ja.

'Op voorwaarde dat je me weer helpt met mijn fiets.'

'Uiteraard, met alle plezier.'

Wanneer de trein stilstaat, tillen ze de fiets er uit, pakken de tassen en rugzak en staan dan op het stationnetje van Llanbedr. Ze verlaten het aan de voorkant en volgen een weggetje dat naar het strand gaat. Helaas staan er ook meerdere borden met daarop dat er een camping of een hotel is. Om heel eerlijk te zijn valt het tegen hoe toeristisch het hier overkomt, maar laten ze toch eerst gaan kijken aan het strand.

Op weg daarnaartoe valt het steeds meer tegen, er zijn alleen maar campings of grote huizen. Als er ook nog een bord staat dat er voor het strand verderop entree betaald moet worden, heeft Ronald het wel gehad.

'Zullen we weer teruggaan en bij het laatste huis kijken of we naar beneden kunnen naar het water?' Karina knikt. Ze lopen iets terug en hoewel de omgeving tegenvalt, lijkt de stemming er niet onder te lijden. Het scheidt eerder een band dat ze vergelijkbare dingen belangrijk vinden. Links naast het huis is een stukje grond dat niet bij de tuin hoort. Erg verruigd, maar er loopt iets van een paadje. Het lijkt mogelijk om daarlangs bij de baai te komen. Karina doet de fiets op slot en ze lopen naar beneden. Hier en daar moeten de brandnetels en bramen ontweken worden.

Bij de baai aangekomen is het alle moeite wel waard geweest. Ze komen op een plat vlak, vrij hoog boven het water, met hier en daar flink omhoog stekende rotspunten. Over de baai hebben Karina en Ronald een prachtig uitzicht. Aan het eind van het plateau loopt het redelijk steil af maar je kunt daar wel bij het water komen. Vanuit het huis zijn ze vrijwel niet te zien. Je moet echt uit het zolderraam gaan hangen wil dit lukken.

'Schitterend dit uitzicht?' roept Ronald uit en Karina knikt enthousiast.

'Durf jij hier te zwemmen?'

'Nee, dat lijkt me veel te link. Ik ga zo wel naar beneden om wat water over me heen te gooien.'

De zon is nu goed doorgebroken, ze gaan liggen om heerlijk bij te kleuren. Ronald wil zijn zwembroek aantrekken. Terwijl hij die zoekt, is duidelijk dat Karina zich ook om gaat kleden. Er ontstaat even een ongemakkelijke sfeer, maar hij gaat niet heel ingewikkeld doen met een handdoek of zich achter één van de rotspunten omkleden. Ronald doet gewoon zijn kleren uit en trekt zijn zwembroek aan. Karina blijft niet achter en trekt ook haar kleren uit om alleen een bikinibroek aan te doen. Ze heeft prachtige, niet al te grote borsten en de rest van haar lichaam mag ook gezien worden. Haar mooie schouders, strakke billen en stevige driehoek haar probeert Ronald goed te bekijken, terwijl hij doet alsof hij daar niet echt op let. Helemaal ontspannen voelt hij zich niet meer. Ze doet nog wel een T-shirt aan. Ronald loopt naar het water beneden en gaat in een ondiepe poel zitten op de rotskust. Het water is erg lekker, hij gooit wat over zich heen.

‘Heb jij geen zin om wat af te koelen?’ Ze roept dat ze ook komt en gaat dicht bij hem zitten terwijl ze haar benen in het water steekt.

‘Heerlijk om hier zo lekker te zitten.’

‘Fantastisch!’

In de verte zien ze een paar schepen varen en over hen heen vliegt een helikopter van het leger. Ze kijken een poosje stil naar alles.

‘Ik heb eigenlijk trek,’ geeft Ronald na een tijdje aan. ‘Jij?’

‘Ja, laten we wat gaan eten.’

Terug bij de tassen drogen ze zich af en pakken het eten en drinken. Ze hebben behoorlijk wat bij zich, een lekkere lunch moet wel lukken.

‘Zal ik iets voor je klaarmaken?’

‘Lekker, maar wael zonder vlees.’ Dat had hij ook wel kunnen bedenken, zo alternatief is ze natuurlijk wel. Ronald doet zijn best en maakt iets lekkers voor haar klaar.

‘Zal ik er ook koffie bij zetten? Ik heb zo’n Italiaans apparaatje voor op mijn campinggaspitje.’

‘Heerlijk, graag.’ Karina gaat op haar handdoek zitten tegen een rotspunt en eet haar brood op.

‘Melk of suiker?’

‘Geen van beiden.’ Ronald neemt wel melk en met twee mokken loopt hij naar de rotspunt waar Karina zit. Ze drinken rustig en sluiten de ogen voor de zon. Wanneer de koffie op is zet Karina de mok neer, kijkt even naar Ronald en trekt haar T-shirt uit. Ze gaat verder onderuitgezakt zitten.

Tjeemig, Ronald begint bijna te bibberen wanneer hij zijn laatste slok neemt. Als hij haar mok wil pakken, ziet hij dat zij door haar oogharen naar hem kijkt. Speels duwt hij tegen haar en vraagt waarom ze zo stiekem naar hem kijkt.

‘Ik kijk helemaal niet naar je,’ zegt ze gemaakt fel en geeft een duw terug.

‘Wel waar.’

Ronald pakt haar nu vast en Karina probeert zich half los te werken, maar op een lacherige manier. Dan opeens zoent hij haar en Karina kust hem meteen terug. Vrijwel gelijk zijn ze in een vrijpartij verwickeld, waarbij Ronald ook haar borsten zoent. Licht kreunend gaat Karina helemaal achterover liggen. Ronald trekt haar bikinibroekje uit en streelt haar. Dan doet hij ook zijn zwembroek uit. Hij voelt de zon op zijn billen schijnen en kan zich niet herinneren zich ooit zo gelukkig gevoeld te hebben.

2

Mei 2006 – augustus 2008

Het is 16 mei 2006 en Ronald komt vrij laat thuis van zijn werk. Dinsdag is vaak een zware dag en zeker de laatste vergadering was erg moeizaam. Onderhandelen over de definitieve projectopzet, waarbij de opdrachtgever eigenlijk altijd meer wil dan op basis van de afgesproken prijs kan. Daar

moet je niet te bot tegen ingaan, je mag de adviesopdracht natuurlijk niet kwijtraken.

Moe geworden van deze lange dag, neemt hij eerst een douche. In een oud trainingspak ploft hij lekker op de bank om eens heerlijk onderuitgezakt TV te kijken. Op alle Nederlandse zenders is volop in het nieuws dat Ayaan Hirsi Ali haar VVD-Kamerlidmaatschap neerlegt, ze gaat naar de VS.

Al zappend ziet hij op BBC 1 een vooraankondiging van Crimewatch UK. Naast twee verkrachtingen wordt er aandacht besteed aan de beroving van een zakenman en zal er een bijna twintig jaar oude moord behandeld worden. Er wordt een foto getoond van een toen 22-jarig meisje dat alleen door Wales reisde.

Hoewel hij de foto niet meteen herkent, komt er een onrustig gevoel over Ronald. Dit zal toch niet iets te maken kunnen hebben met dat Deense meisje dat hij in 1986 op vakantie ontmoet heeft? Hoe heette ze ook al weer? Carolina? Nee, het was iets anders, Christina? Nee, ook niet. Karina, schiet hem dan weer te binnen. Ze is hem altijd bijgebleven, zo vaak kwam het ook weer niet voor dat hij zo snel bij de eerste ontmoeting met een onbekende vrouw naar bed is geweest in de vrije natuur.

Na de vrijpartij hebben ze zich wat afgespoeld en zijn ze in de zon gaan liggen. Karina was geïnteresseerd of Ronald een relatie had in Nederland. Een min of meer aflopende en de vervolgvragen had hij bepaald niet uitgebreid beantwoord. Op zijn beurt had Ronald niet veel gevraagd, daar is altijd nog wel tijd voor. Wel merkte hij een bepaalde terughoudendheid bij haar. Het leek net of ze niet goed raad wist met wat er gebeurd was tussen hen. Als hij er nu aan terugdenkt, was hij ook wel erg kortaf naar haar. Misschien was ze daardoor zo terughoudend.

In de zon was het zo lekker, dat ze weggedommeld zijn. Ronald herinnert zich nog vaag de krijsende meeuwen en wat geluiden in de verte. Opeens merkte hij dat ze haar spullen bij elkaar zocht en op het punt stond te vertrekken. Verbaasd hierover en niet goed wetend hoe te reageren, had hij net gedaan of hij nog sliep. Karina had hem wakker gemaakt en gezegd dat ze wilde vertrekken.

'Tja, als je dat wilt is het goed uiteraard. Ik help je nog wel even met je fiets.' Ronald had zijn schoenen aangedaan en Karina via het pad naar boven geholpen.

'Weet je het echt zeker dat je weg wilt?'

'Ja, ik wil op mezelf verder trekken, dat is juist de reden waarom ik hier gekomen ben.'

Bij het afscheid zoenden ze elkaar nog even intensief. Terwijl ze wegfietste zwaaide hij haar nog na. Ze keek nog eenmaal om, toen was ze weg. Het is niet anders. Alleen wel gek dat hij niet eens haar achternaam wist, dacht hij nog.

Zou zij dit nu echt zijn? Dan moet ze op die vakantie vermoord zijn en dat zou wel heel toevallig zijn.

Een onrustig uur volgt, waarin Ronald alvast op de Crimewatch-website van de BBC kijkt. De daar gegeven informatie wekt de indruk dat dit heel

goed Karina zou kunnen zijn, hoewel de foto niet echt lijkt. Christina Pettersen heet ze hier. Zou hij het dan verkeerd verstaan hebben? Mogelijk, maar eigenlijk gelooft hij dat ook weer niet. Waarschijnlijk heeft ze toch een iets andere naam willen gebruiken. Hij is erg benieuwd wanneer ze dan vermoord is.

Eindelijk is het tien uur. In de aankondiging van het programma zit weer de moord op Christina Pettersen. Het duurt lang voor dit aan de beurt is, vooral omdat de andere zaken hem niet kunnen boeien. Als het komt worden er foto's getoond van Christina met haar fiets voor het vertrek vanuit Denemarken. Vervolgens vertelt een zekere *Detective Chief Inspector* James dat zij voor het laatst gezien is in Porthmadog. Later is zij met haar fiets en spullen gevonden in een oude molen iets ten noordwesten van deze plaats. Vervolgens geeft hij aan dat ze graag alle mensen willen spreken die Christina Pettersen toen in Wales hebben meegemaakt. Zoals hij zo mooi zegt: *"to eliminate them from our enquiries"*.

Ronald besluit de kaart er bij te halen en ziet dat ze inderdaad verder gegaan moet zijn. Wellicht is ze op de dag dat ze vermoord is, gaan fietsen vanaf Porthmadog over de rustige weggetjes. Eén daarvan leidt volgens de kaart langs een oude *slate mill*. Slate is leisteen, weet Ronald. Hij heeft niet meer een goed beeld ervan hoe haar fiets er precies uitzag. Volgens de getoonde foto was dat een sportief model. Wel meent hij te herinneren dat zij donkergroene kunststof fietstassen had.

Wat nu te doen? Het is hem duidelijk dat hij een belangrijke getuige is. Om zich nou te gaan melden en van alles over hem heen te krijgen, daar zit hij ook niet op te wachten. Voor je het weet zijn er DNA-sporen van hem gevonden en leg dan maar eens uit dat het hele contact vrijwillig was.

Hij kijkt nog weer eens op de website van Crimewatch. Daar staat nu meer informatie. De betrokken detective heet Michael James en hij werkt bij de North Wales Police. Op TV was het al een prettige, wat oudere, rustige man. Op de foto hier komt hij heel betrouwbaar over. Er staat ook dat Christina Pettersen op 31 juli 1986 gevonden is.

Zal hij het reisdagboekje zoeken dat hij gemaakt heeft? Vroeger schreef hij die elke vakantie. Ze liggen niet heel geordend bij elkaar, het kost enige tijd om het juiste boekje te vinden. Helaas is dit geschreven met potlood en vaak met haastige krabbels. Heel goed leesbaar is het allemaal niet meer.

Al gauw vindt Ronald de beschrijving en hij ziet dat ze elkaar troffen op 27 juli, de tweede dag van zijn vakantie. Rond één uur ontmoet hij haar en ze zijn ongeveer drie uur in elkaars gezelschap. In zijn herinnering had ze geen tentje bij zich, maar overnachtte ze in *Bed&Breakfast*-huizen omdat ze dat veiliger vond. Nou je ziet het, denkt hij grimmig.

Waarschijnlijk zal ze de goedkoopste gezocht hebben. De eigenaren van de B&B's zullen bekend zijn. Er zal ook in 1986 een groot opgezet onderzoek naar haar verblijf zijn geweest, zeker in de omgeving waar ze gevonden is. Ronald voelt er niet veel voor om contact op te nemen met DCI James. Voor je het weet kom je behoorlijk in de verdachtenbank te staan en ben je alleen nog maar bezig je onschuld te bewijzen. Hij besluit het er nu bij te

laten en te gaan slapen. Dat lukt niet echt goed, maar uiteindelijk valt hij wel in slaap.

De volgende dag lijkt het allemaal heel gek wanneer hij erover nadenkt. Ergens voelt hij dat hij van waarde kan zijn voor het onderzoek. Het gedrag van Christina naar hem was behoorlijk vrij, dat werpt een bepaald licht op zo'n zaak. Aan de andere kant kreeg hij wel de indruk dat zij niet het type was dat dit soort snelle vrijpartijen vaak toeliet. Hij gaat de komende dagen afwachten wat het resultaat is van de Crimewatchoproep.

Bijna elke dag kijkt Ronald meerdere keren op de website, maar hij ziet niet dat er veel bijkomt. Na een maand is de volgende uitzending. Vroeg genoeg zit hij voor de TV. Uit de update blijkt dat er niet veel informatie bijgekomen is. Eigenlijk is het een extra oproep met maar één toevoeging. Christina blijkt nog overnacht te hebben in een B&B in de nacht van 29 op 30 juli. Weer wordt een beroep gedaan op de mensen die haar meegemaakt hebben in Wales, zeker na het uitchecken op de ochtend van 30 juli. Ronald pakt zijn reisboekje er weer bij en ziet dat hij toen met de trein op weg was naar Glasgow. Hij is drie dagen in Schotland gebleven en daarna naar Londen gegaan.

Er wordt niets gezegd over het adres van de B&B waar Christina de laatste nacht verbleef, waarschijnlijk was dit bij Porthmadog. Hij gaat op het internet kijken en vindt in de wat ruimere omgeving vier hotels, twee guesthouses en vier B&B-adressen aangegeven. Enig doorklikken leert dat de meeste veel te duur geweest zullen zijn voor Christina. Het is ook maar de vraag of deze er allemaal al waren in 1986 en of er niet een aantal verdwenen zijn. Daarbij staat lang niet alles op internet, zeker B&B's zullen niet allemaal een eigen website hebben. Een aantal adressen blijft over dat kansrijk zou kunnen zijn.

Maar dan nog? Leuk deze informatie, alleen wat moet hij er precies mee? Je moet toch ter plekke zijn om het verder uit te zoeken. Dat gaat niet werken, zo realiseert Ronald zich ook wel. Zodra hij daar gaat rondvragen heeft hij natuurlijk gelijk DCI James in zijn nek. Dan kan hij beter die man bellen en vertellen wat hij weet over het verblijf van Christina in Wales. Dat ze bij elkaar waren, was vier dagen voordat zij gevonden werd. Echt verdacht maakt hem dat strikt genomen niet.

Voor alle zekerheid gaat hij wel vanuit een telefooncel bellen. Aarzelend tikt Ronald het nummer in. De telefoon gaat tweemaal over, dan hoort hij een kordate mannenstem.

'Crimewatch UK information desk, hoe kan ik u helpen?'

'Ik bel voor DCI Michael James voor die zaak van het vermoorde Deense meisje twintig jaar geleden in Wales. Ik denk dat ik haar heb meegemaakt, maar dan vier dagen eerder dan zij vermoord is.'

'Wat is uw naam?'

'Die vertel ik zo wel, ik bel vanuit Amsterdam in Nederland.'

'Graag noteer ik eerst uw gegevens.'

'Nou, ik geef liever eerst mijn verhaal.'

'Zegt u dan maar waarom u belt.'

Ronald vertelt hoe hij Christina een paar dagen voor haar dood ontmoet heeft en dat zij een paar uren samen waren. De precieze details houdt hij bewust vaag. Hij geeft wel aan dat zij zich Karina noemde.

‘Was het contact ook intiem?’ Meteen wordt het Ronald teveel, hij breekt gelijk het gesprek af. Dit wordt natuurlijk helemaal niks als hij daar op ingaat. Voor je het weet staat DCI James op de stoep met zijn team en hoe vriendelijk en rustig die man er ook uitziet, daar heeft Ronald toch echt geen trek in. Dan gaat hij liever even afwachten en zo nu en dan op de Crimewatch-website kijken of er nieuwe ontwikkelingen zijn.

Deze zijn er de eerste twee maanden niet. Wel wordt er melding gemaakt van een telefoongesprek met iemand uit Nederland, met het verzoek of die persoon opnieuw contact wil opnemen. Dat ben ik dus, beseft Ronald.

Later besteden de uitzendingen er geen aandacht meer aan. Het zakt wat weg bij Ronald, ook omdat het steeds drukker wordt op zijn werk. Het tijdelijk management dat zij aanbieden neemt een grote vlucht nu de economie zo goed draait. Aan alle kanten wordt er getrokken aan de mensen die werken vanuit het bureau. Elke opdrachtgever vraagt meer dan alleen de eerste opdracht en heel 2007 werkt Ronald zich driemaal in de rondte.

De eerste helft van 2008 blijft in het begin ook druk, dan verandert er wat. De crisis die in het najaar van 2007 in de VS begonnen is, gaat ook hier doorwerken. Je merkt dat opdrachtgevers duidelijk wat voorzichtiger worden en steeds minder mensen lange tijd in opdracht vragen.

Ronald besluit om van de teruglopende orderportefeuille gebruik te maken om een extra lange vakantie te nemen. Vorig jaar was het er op een weekje na niet van gekomen, nu zou hij er minstens zes weken tussenuit willen. Als hij de zomer doorwerkt, mag het ook van de andere directieleden. Hij hoeft niet lang na te denken over wat hij wil. Zelf op onderzoek gaan naar de moord op Christina Pettersen. Er is vrijwel niets meer over haar te vinden op de website van Crimewatch UK. Wel weet hij van de website van de North Wales Police dat de betrokken inspecteur nu met pensioen is.

Michael James leest nog eens het afscheidsinterview door dat gemaakt is bij zijn pensionering. Op de vraag welke onopgeloste zaak hem het meest bij zal blijven, antwoordt hij dat er een aantal is waaruit hij niet kan kiezen. Dat is ook waar.

De vrouw die op volkomen idiote wijze doodgestoken wordt op een landweggetje door een man, terwijl een boer die in het veld aan het ploegen was het zag gebeuren. Het gezin waarvan het huis in brand was gestoken terwijl zij lagen te slapen. Zo zijn er nog meer.

Had hij de moord op het Deense meisje, dat hier op fietsvakantie was niet graag willen oplossen? Zeker, dat was zijn laatste grote zaak en wie wil die niet oplossen? Er had ooit iemand uit Nederland over gebeld, dus er is minstens één persoon die er meer over weet.

Donderdag 21 augustus 2008

'*Cabin crew, take your seats,*' klinkt het in de Fokker 70 van KLM Cityhopper. Ronald kijkt naar het water onder hem en ziet de kust snel dichterbij komen. Aan de golven in de baai is duidelijk te zien dat het behoorlijk hard waait. Dan komt de grond eraan en volgt toch een zachte landing op de luchthaven van Cardiff. Ronald heeft bewust gekozen om in Zuid-Wales te beginnen, ergens wil hij dat het ook een beetje vakantie wordt hier.

De luchthaven zelf is vrij klein en het gebouw is nogal boxachtig. Stappend uit de bus die hen naar het terminalgebouw brengt, voelt Ronald de harde wind. Snel loopt hij naar de deur, dan gaat deze vanzelf open door de wind en slaat hem vol op zijn hoofd. Een behoorlijke klap, die maakt dat hij onderuit gaat.

'*Are you alright, mate?*' vraagt een medepassagier, die hem helpt om overeind te komen. Ronald zit er groggy bij en er loopt bloed over zijn ogen. Uit zijn rugzakje haalt hij een papieren zakdoekje en dept daarmee het bloed van zijn voorhoofd. Intussen staat hij met hulp op en loopt het gebouw in.

'Bedankt voor je hulp' zegt Ronald tegen de man die hem zonet overeind geholpen heeft.

'Ik zou nog maar wat voorzichtig aandoen. Je hebt zo te zien een lelijke klap gehad. Ben je hier trouwens op vakantie?'

'Grotendeels wel. En jij?' voegt Ronald eraan toe.

'Grotendeels niet, ik werk hier namelijk, hoewel ik eerst nog een week deels vrij ben voor ik weer volledig aan de slag moet.'

Binnen is het behoorlijk rondlopen voor ze uiteindelijk bij de douane aankomen. De man vertelt dat hij systeembeheerder is bij een bedrijf in bouwmaterialen met nogal wat vestigingen in Wales en West-Engeland.

'Trevor James,' zegt de man opeens, terwijl hij zijn visitekaartje geeft. Ronald geeft daarop die van hem, intussen zijn hand uitstekend.

'*Nice to meet you,*' vinden ze allebei.

'Zo te zien reis je alleen rond. Mocht je nog een keer mijn hulp nodig hebben, bel me gerust.'

'Graag, omgekeerd geldt dat ook.' Ronald stopt het kaartje van Trevor in zijn borstzakje.

Bij de douane kijkt een morsige oudere vrouw kort in zijn paspoort en vraagt ondertussen of Ronald een ongelukje heeft gehad. Hij legt uit wat er gebeurd is en zij raadt hem aan even zijn gezicht af te spoelen. Terwijl hij naar het toilet loopt, hoort hij nog een vrolijk '*Cheers, mate*' van Trevor. Een terecht advies om zijn gezicht af te spoelen: het ziet er niet uit met allerlei bloedsporen overal. Voorzichtig haalt hij het papieren zakdoekje eraf, spoelt de wond uit en plakt er weer wat papier tegenaan. De wond gaat iets open, maar het valt nu gelukkig mee hoeveel bloed er nog uitkomt.

Zijn auto moet hij ophalen bij het Short Stay-parkeerterrein. Daar staat een portacabin, met daarin een aantal kleine balies van de verschillende autoverhuurbedrijven. Bij de Hertzbalie vraagt de baliemedewerker gelijk of Ronald soms een ongelukje heeft gehad. Inderdaad, met de deur van de aankomsthal.

'Wilt u niet een pleister om de wond af te plakken?' De man geeft Ronald de grootste pleister uit de aanwezige verbanddoos. Met behulp van zijn reisspiegeltje plakt hij deze op zijn voorhoofd, het ziet er gelijk veel stoerder uit. Terwijl de medewerker de papieren verder in orde maakt, voelt Ronald wat hoofdpijn opkomen. Ook voelt hij zich duizelig worden. Waarschijnlijk is het verstandiger om eerst even rustig bij te komen en pas daarna te vertrekken.

'Ik doe de bagage alvast in de auto, maar ga dan even koffie drinken.'

'Prima, geen enkel probleem.'

Met de bagage in de gehuurde Ford Focus, loopt Ronald terug de terminal in. Links is een ruimte waar hij koffie kan drinken. Een dubbele espresso; vaak helpt dat al genoeg om de hoofdpijn te verdrijven. Rechts zit een drogisterij. Zal hij niet ook wat tegen de hoofdpijn halen?

Ronald koopt een doosje paracetamol. Snel drinkt hij zijn koffie op, neemt met een glas water twee tabletten in en doet daarna even zijn ogen dicht. Langzaamaan zakt hij weg. Met een schok wordt hij wakker omdat een medewerkster van de koffiebalie hem aan zijn schouder schudt en vraagt of alles goed met hem gaat.

'Ja hoor, ik was alleen even weggezakt.' Hij schudt de slaap wat uit zijn lichaam en ziet dat het bijna een uur verder is. Gelukkig is hij behoorlijk opgekikkerd, de hoofdpijn lijkt verdwenen.

Het is al vrij laat geworden, bijna half zes lokale tijd. Veel meer dan een uur of twee rijden wil Ronald eigenlijk niet meer, hij moet nog een B&B vinden en ook ergens eten. Na een blik op de kaart besluit hij in Brecon te gaan overnachten. In zo'n vrij bekend toeristisch plaatsje zullen wel genoeg overnachtingsmogelijkheden zijn.

Het verkeer is vrij druk, zeker bij de eerste plaats na het vliegveld. Gelukkig maar dat Cardiff Airport een behoorlijk eind buiten Cardiff zelf ligt, anders zou het helemaal filerijden zijn. Via de autosnelweg komt Ronald op de provinciale weg naar het noorden en daar gaat het meteen een stuk vlotter. Na ruim een uurtje begint duidelijk het *Brecon Beacons National Park*. Een bijna onvoorstelbare leegte met alleen een vrij smalle weg er doorheen en overal schapen. Nauwelijks verkeer en al helemaal geen huizen of andere gebouwen. Prachtig om dit te zien aan het begin van de avond, je begrijpt meteen waarom dit één van de bekendste Nationale Parken van Wales is. Het is helemaal stil geworden op de weg, wel moet hij vaak oppassen met schapen die dichtbij of zelfs op de weg staan. Toch schiet het aardig op en iets voor half acht rijdt hij Brecon binnen.

Net vanaf de provinciale weg ziet hij al een guesthouse aangegeven, vlak voor het oude plaatsje echt begint. Het pand ziet er prima uit en er is ook goed te parkeren. Ronald gaat vragen of er een kamer is en gelukkig is er

nog eentje. Het is een heel grappige kamer in een vrijstaand gebouwtje aan de achterkant, dat duidelijk ooit een schuurtje geweest moet zijn. Van hier zie je goed dat het hele pand ooit een boerderij was, die langzamerhand door het plaatsje is ingehaald. Terug bij de balie meldt Ronald dat hij de kamer neemt voor twee nachten.

‘Zou u dan dit formulier in willen vullen?’

Terwijl Ronald de vragen invult, vraagt hij aan de medewerker wat er eigenlijk met zo'n formulier gebeurt.

‘De essentiële gegevens worden direct ingevoerd op de computer en gekoppeld aan de kamer en ik scan het formulier als bijlage erbij. Het formulier zelf wordt een jaar hier op kantoor bewaard en gaat dan naar het archief. Eerlijk gezegd weet ik niet wat er daar dan mee gebeurt,’ vertelt de man uitvoerig.

‘Hoelang gebruiken jullie al een computer?’

‘Dat weet ik niet precies, maar volgens mij al vrij lang. Mijn baas is iemand die wel wat met nieuwe ontwikkelingen heeft, dus een computer heeft hij al best lang in gebruik.’ De man denkt even na. ‘Misschien al wel zo'n twintig jaar.’

‘Kunnen jullie die gegevens allemaal nog inzien?’

‘Volgens mij wel, maar waarom wilt u dit allemaal weten?’ klinkt het dan haast achterdochtig.

‘Ach, zomaar,’ antwoordt Ronald zo neutraal mogelijk.

Nu zal niet overal zo lang al een computer gebruikt worden, maar een jaar of twintig zou wel kunnen. Mogelijk zijn er nog gegevens over het verblijf van Christina Pettersen in Wales. Tegelijk valt hem ook op dat er helemaal niet naar zijn paspoort wordt gevraagd, eigenlijk kan hij invullen wat hij wil. Als je gewoon betaalt, kom je blijkbaar overal mee weg.

‘Is er nog kans op een diner hier?’

‘Nee, wij hebben niet meer op iemand gerekend. Als u het dorp ingaat, vindt u heel veel mogelijkheden om iets te eten.’

Buiten gaat Ronald het bruggetje over het oude dorp in. De eerste pub serveert wel eten, maar er is ook live muziek. Dat is hem te lawaaierig. Daarnaast zit een *Fish&Chips shop* die al niet meer open is. De volgende pub is ook veel te druk, maar dan ziet Ronald een Indiaas restaurant. Binnen is het vrij rustig en de muziek staat ook niet al te hard. Snel bestelt hij eten met thee erbij.

Een beweging dag, dat mag je zeggen. Ronald merkt dat de paracetamols zijn uitwerkt, er komt weer een behoorlijke hoofdpijn opzetten. Hij besluit er nog twee te nemen en vraagt om wat water. Opeens overvalt Ronald een gevoel van moedeloosheid. Het lijkt allemaal op voorhand een goed idee om naar Wales te komen en zelf op onderzoek te gaan. Maar als hij eerlijk is, weet hij eigenlijk niet goed hoe hij het nu moet gaan aanpakken. Opbellen naar de verschillende adressen heeft weinig zin, maar ook in persoon kun je toch moeilijk bij elk van de B&B-adressen langsgaan en vragen of ze iets weten van een moord van meer dan twintig jaar geleden. Gelukkig wordt het eten gebracht en het ruikt geweldig. Snel scheidt Ronald zijn bord vol en eet hij wat. Heerlijk, daar kikkert hij echt van op. Hij had

ook behoorlijke trek gekregen, geen wonder dat hij zo somber werd. Door het eten voelt Ronald zich duidelijk beter en hij neemt zich voor om zodirect of anders morgenochtend nog eens de verschillende B&B-adressen door te nemen. Hier gaan zitten somberen levert in ieder geval niets op.

‘Bent u klaar met eten?’ hoort hij opeens in het typerende Indiase accent. Hoewel typerend? Ronald heeft gemerkt dat het accent van mensen die met het *Welsh* zijn opgegroeid bijna net zo klinkt.

‘Inderdaad, brengt u maar de rekening, ik hoef geen dessert.’

Hij gaat nog wat rondlopen in het stadje en een leuke pub zoeken, waar hij nog een lekkere pint kan drinken.

Het is een mooi plaatsje aan een rivier, met ook leuke winkels. De pubs zien er van buiten sfeervol uit, maar zijn binnen verbouwd in een weinig interessante standaardstijl. Verrassend hoe men het echt karakteristieke van deze gebouwen eruit kan slopen.

Uiteindelijk vindt Ronald een niet al te opgeknapt pub op een kruising, waar ook duidelijk lokale mensen aanwezig zijn. Veel rauw, bijna onverstaaenbaar geschreeuw naar elkaar maar wel met een vriendelijke ondertoon. Er wordt ook veel gelachen. De TV in de hoek staat aan met de Olympische Spelen in China, het geluid is uitgezet. Als Ronald achter zijn lokale bitter zit, kijkt hij half naar de TV.

Opeens voelt hij zich voor het eerst deze dag op vakantie. Hij is hier dan wel met een doel maar wil ook enige rust. Vandaar de start hier in het zuiden van Wales. Dan zakt het bier in en merkt hij hoe moe hij is. Niet te laat maken vanavond en een goede nacht pakken. Hij bestelt nog een halve pint, drinkt die rustig op en loopt dan terug naar het guesthouse.

Via de achteringang kan hij direct naar zijn kamer. Hij valt als een blok in een droomloze slaap. Rond half zes wordt hij wakker, zich afvragend waar hij precies is. Zijn hoofd lijkt wel een blok beton. Opnieuw besluit hij een paracetamol te nemen, die gelukkig na een kwartier begint te werken. Uiteindelijk dommelt Ronald nog wat in.

In zijn cottage net buiten Llandudno ligt Michael James wakker. Hij is hier naartoe verhuisd na zijn pensionering en eindelijk is het huisje nu echt op orde. Er viel veel aan op te knappen, maar daar was de prijs dan ook naar. Daarbij was het ook leuk om iets te doen te hebben, anders is het wel heel veel vrije tijd wat je gelijk krijgt.

Alles is nu klaar en dan komt de vraag op wat te doen. De afgelopen week heeft hij nog eens de kopieën van de dossiers nagelezen waarmee hij ooit nog eens aan de slag wil. Met als gevolg dat hij er nu 's nachts over na ligt te denken.

Alsof dat veel helpt.

Vrijdag 22 augustus 2008

Het is acht uur wanneer Ronald opnieuw wakker wordt. Eerst een lekkere warme douche en dan op naar de ontbijtkamer in het hoofgebouw. Hij vraagt om sterke thee en een uitgebreid *cooked breakfast*. Terwijl hij er op wacht eet hij wat cornflakes en leest een krant. Gelukkig is er ook The Daily Telegraph en niet alleen de tabloids.

Veel discussie is er in de krant over het niet door laten gaan van de verkiezingen door premier Brown, die voor de zomer aan de macht is gekomen door Tony Blair op te volgen als leider van Labour. Eigenlijk wordt hem lafheid verweten. Fijn dat je het weet, maar in Engeland word je als buitenstaander toch niet geacht om over politiek te praten.

Na het ontbijt besluit Ronald wat meer in de krant te lezen, zeker over de Olympische Spelen. Grappig hoe nationalistisch je altijd wordt wanneer 'we' weer goud winnen. Lekker nog een kop koffie erbij. Hij krijgt zin om in de loop van de ochtend de omgeving te verkennen. Het stadje heeft hij gisteravond voldoende meegemaakt, zo interessant is dit verder niet. Dan gaat hij vanmiddag aan de slag met die B&B-adressen.

Hij pakt de auto en rijdt weer het Nationale Park in. Zeker de weg naar Garth is schitterend en eigenlijk zo mooi dat hij blij is hier een dag extra te zijn. Vandaar gaat hij naar Builth Wells om te lunchen, dit is een wat grotere plaats. Het wordt niet meer dan een sandwich in een simpel eettentje. Terwijl hij eet, beseft Ronald dat hij steeds meer gewoon op vakantie is. De hele gedachte om achter de moord op Christina Pettersen aan te gaan, raakt sterk op de achtergrond. Als hij er al aan denkt, komt een eigen onderzoek steeds nutteloser over. Op dat moment gaat zijn mobiel. Hij kijkt naar de display, maar ziet 'onbekend' staan.

'Hallo?'

'Ik zoek Ronald Willemsen,' klinkt het in het Engels.

'Speaking.'

'Met Trevor James. We hebben elkaar gisteren op de luchthaven van Cardiff getroffen, toen ik je hielp na je val. Hoe is het nu met je?'

'Wel goed, ik merk er niet veel meer van. Aardig dat je even belt om er naar te vragen.'

'Zeker. Waar verblijf je eigenlijk?'

'Ik zit nu in Builth Wells maar logeer in Brecon, dus ik ben niet zo heel ver gegaan.'

'Dat komt mooi uit, want dit is niet de enige reden om je te bellen. Vanmiddag hebben we een bedrijfsontvangst van een Nederlandse delegatie, waarmee we over een contract onderhandelen. Misschien vind je het gek om daarbij te zijn, maar ik bel je om te vragen de tolk te wezen voor mij en mijn baas bij de onderhandelingen. Ik merkte namelijk gistermiddag dat je erg goed Engels spreekt en ik neem maar aan dat je Nederlands ook wel goed is,' vult Trevor ironisch aan.

‘Is dat echt nodig, bijna iedere Nederlander spreekt toch wel voldoende Engels lijkt me?’

‘Misschien. Toch is het bedrijfsbeleid om altijd een tolk van onze kant aanwezig te hebben, zodat er later geen klachten kunnen komen over de onderhandelingen. Je Engels is echt beter dan gemiddeld.’

‘Dat misschien wel, maar ik ben geen tolk van opleiding.’

‘Dat hoeft ook niet persé. Kijk maar wat je wilt, ik hoor het liefst wel snel van je.’

‘Vooruit dan,’ reageert Ronald nu minder terughoudend.

‘Ik kan me voorstellen dat je er geen zin in hebt, dan kun je het gewoon eerlijk zeggen.’

‘Nee, nee. Ben inderdaad een beetje verbaasd maar ik vind het ook wel weer leuk zoiets te doen. Waar is het?’

‘Het is zodirect vanaf zeven uur in een hotel net buiten Cardiff. Ik zal je de details even sturen. Het kledingvoorschrift is verzorgd informeel, dat zal wel lukken neem ik aan. Kunnen we elkaar wat eerder treffen, zodat je mijn baas van te voren ontmoet en we je bij kunnen praten over de opzet van de hele avond? Zou dat lukken om *half five*?’

‘Ben jij er ook bij dan?’

‘Jazeker. Het contract gaat ook deels over mijn werk, vandaar.’

‘Oké, dan doe ik het.’

‘Als je wilt kun je wel in dat hotel overnachten, dan regel ik een kamer.’

‘Dat is wel zo handig.’

‘Zie je dan zo,’ besluit Trevor.

Op zijn zachts gezegd, heel apart. De informatie van Trevor komt via een sms binnen. Ronald vraagt of hij even het internet op kan en ziet dat het hotel vlak voor de M4 is. Hij moet terugrijden en dan naar rechts richting Ti Rhiw, hoe je dat dan ook uitspreekt. Op de foto's ziet het hotel er erg sfeervol uit, veel donker hout met lekkere banken en een grote open haard. Ongelofelijk dat je gisterochtend nog gewoon aan je ontbijt thuis zit en nu in een totaal andere wereld terecht bent gekomen met ook totaal andere contacten. De moord op Christina Pettersen raakt nu wel heel erg op de achtergrond.

Na het eten rijdt Ronald meteen terug naar Brecon, deze keer via de wat grotere wegen. Terug bij het guesthouse checkt hij uit en vraagt hij of hij het geld van de tweede nacht terug kan krijgen. In overleg wordt besloten de helft terug te geven. Ronald vraagt of hij dan nog een uurtje op de kamer kan liggen, dat is geen probleem. Hij wil graag nog wat rusten, dit kan altijd goed zijn om het vanavond langer vol te houden. Opeens realiseert hij zich dat zijn hoofdpijn helemaal verdwenen is. Er lijkt gelukkig niet echt iets aan de hand, ondanks de behoorlijke klap van gisteren.

Na een halfuurtje rusten neemt Ronald een douche en plakt daarna een nieuwe pleister op de wond. Tijdens het aankleden, ziet hij Jamaica de 4 x 100 meter estafette met overmacht winnen. Niet verrassend met zo'n sterke loper als Usain Bolt in je ploeg. Rustig trekt Ronald het enige pak aan dat hij bij zich heeft, hij verwacht toch iets meer de nadruk op verzorgd

dan informeel. Vlak voor vieren vertrekt hij en rijdt vrijwel rechtstreeks naar het hotel. Vanaf de grotere weg staat het ook al aangegeven, hij is er ruim voor half zes.

Achter het hotel is een grote parkeerplaats. Via een zij-ingang loopt hij naar binnen en volgt de aanwijzing naar de receptie. In de lobby ziet hij Trevor James al zitten, samen met twee iets oudere mannen. Alle drie zijn ze inderdaad in pak, goed ingeschat dus.

'Goed je te zien,' zegt Trevor enthousiast. 'Hoe gaat het met je nu?' vraagt hij, knikkend naar Ronald's voorhoofd.

'Ik merk er eigenlijk niets meer van.'

'Mooi om te horen. Ik zal je even voorstellen aan mijn directeur en onze verkoopleider.' Beide heren zijn ook opgestaan en stellen zich voor. De oudste van de twee is inderdaad de directeur. Ronald schat hem op begin vijftig, de ander is overigens niet veel jonger.

'Laten we alvast naar de bar gaan en wat te drinken nemen, dat praat makkelijker,' stelt Trevor voor. Na wat gedoe omdat iedereen elkaar voorrang wil geven, komt men in beweging en lopen ze voorbij de receptie de bar in. Achterin is een aantal nissen en Trevor stelt voor in eentje daarvan te gaan zitten. Na het opnemen van hun bestelling, begint het gesprek al vrij snel over de komende onderhandelingen. Ronald krijgt uitgelegd wat er van hem verwacht wordt. Het loopt vrij vlot, een enkele keer moet hij naar de betekenis van een technische term vragen. Aan het slot geven de beide heren aan tevreden te zijn over Ronald als tolk. Ze willen met zijn tweeën nog wat voorbereiden.

'Nog wat drinken?' vraagt Trevor.

'Liever eerst ruimte maken.'

'Goed idee.' Samen lopen ze terug naar de hal voor de toiletten.

'Toch wel gek zoiets wanneer je hier voor andere redenen bent, nietwaar?'

'Ach, tegelijkertijd zijn onverwachte dingen ook leuk,' reageert Ronald.

'Niet iedereen vindt dat.'

'Dat is ook wel waar.'

'Waarvoor moet je werkmatic in Wales zijn?' Ronald aarzelt over zijn antwoord en vraagt of er later nog een gelegenheid is om elkaar wat langer te spreken. Trevor kijkt hem aan en ziet dat dit voor Ronald belangrijk is.

'Zeker, zullen we dat na afloop van hier doen?'

'Akkoord.'

Op het toilet denkt Ronald na in hoeverre hij Trevor in vertrouwen zal nemen. Aan de ene kant is het raar om hem alles te vertellen, in feite kent hij hem nauwelijks. Aan de andere kant heeft het weinig zin om maar een gedeelte van het verhaal te vertellen. Het komt dan vreemd over dat hij helemaal naar Wales is gekomen om iets uit te gaan zoeken terwijl het niet veel voorstelt. Alles vertellen lijkt daarom het beste.

Terug in de bar drinken ze nog een koffie en al vrij snel komen de gasten. Ronald wordt voorgesteld aan de ondernemers voor wie hij gaat tolken en deze zijn wel blij daarmee. Het formele gedeelte van de avond verloopt in het begin vrij moeizaam. Uiteindelijk ontstaat er een prettige sfeer,

waardoor er goede afspraken lijken te komen. Ronald merkt dat als je steeds met het vertalen bezig bent, het in feite nauwelijks tot je doordringt waar het inhoudelijk over gaat.

Zo rond half negen kan men aan het buffet en wordt er ook flink naar binnen gegoten. Ook Ronald vermaakt zich prima. De beide Nederlandse ondernemers zijn duidelijk omhoog gegroeide vrije jongens die menig sappig verhaal hebben over hun avonturen in de wondere wereld van het internationale zakenleven. Regelmatig springt Ronald bij in het vertalen, hoewel niet altijd even vlot bij de soms wel erg openhartige details.

Om elf uur wordt de avond afgesloten door de directeur en kan men naar zijn hotelkamer gaan.

‘Wat doen wij?’ vraagt Trevor. ‘Je wilde nog ergens over praten.’

‘Inderdaad, maar liever niet hier aan de bar. Voor je het weet komt iedereen er weer bijzitten.’

‘Ik weet wel een leuke pub, niet ver hier vandaan. Ze hebben daar een mooie selectie aan whisky’s.’

‘Klinkt goed.’

Hoewel het iets frisser is geworden, is het nog steeds een mooie avond. De omgeving van het hotel wordt haast feeëriek verlicht door de maan en Ronald ziet een aantal kleine vleermuisjes vliegen. Trevor rookt onderweg een sigaret.

‘Ik wist niet dat je rookte.’

‘Niet veel ook, ik probeer te stoppen. Soms heb ik er nog heel veel zin in.’

De pub is snel bereikt, een vakwerkpand op de hoek van de straat. In het midden is de ingang met een trapje naar beneden. Links daarvan staan wat rokers te lachen over een opmerking die net gemaakt is. Binnen is rechtsachter de bar met barkrukken erlangs. De ruimte daarvoor is vrijgehouden voor een pooltafel, waar lokale jongeren enthousiast een potje spelen. Links staan banken langs de wand met tafels en stoelen ervoor. Tussen de tafels zijn schotten geplaatst zodat je daar redelijk afgezonderd zit. De achterste is vrij, Ronald loopt daar snel naartoe.

‘Ik zal even de whiskylijst halen,’ roept Trevor hem na. Ronald kiest een vijftien jaar oude Laphroigh, Trevor gaat voor de speciale versie van de Dalwhinnie.

‘*Cheers, mate,*’ klinkt Trevor wanneer hij met de whisky’s terug is. ‘Vertel maar op wat je kwijt wilt.’

Ronald vertelt dan het hele verhaal. Het duurt wel even, ook omdat Trevor regelmatig wat extra informatie vraagt. Het voelt prettig om het nu eens aan iemand te vertellen en zo ook de onzekerheid en twijfel te delen.

‘Voor we erop doorgaan, zal ik eerst nog even wat halen?’ vraagt Trevor. Beiden hebben hun whisky’s op.

‘Lijkt me uitstekend.’

Teruggekomen zet Trevor de whisky’s rustig neer. Allebei nemen ze een slok en laten alles op zich inwerken. Dan kijken ze naar elkaar.

'Tja,' zegt Trevor. 'Ik ben blij dat je me in vertrouwen neemt, maar het lijkt me niet zo gemakkelijk om hier in je eentje verder mee te komen. Waarom zou je de politie niet inschakelen?'

'Daar voel ik niet veel voor, het is toch raar wanneer ik na zo'n lange tijd alsnog aan kom zetten. Volgens mij ga ik meteen de bak in en word ik aan een eerstegraads kruisverhoor onderworpen.'

'Dat is wel een beetje zo,' moet Trevor toegeven. 'Zou het toch geen idee zijn dat je contact met ze opneemt en aangeeft dat je nu wel wilt vertellen wat je weet. Eventueel ga ik met je mee als je dat prettig vindt.'

'Kom jij dan niet in de problemen? Voor je het weet verdenken ze jou ook van van alles en nog wat. Het zou mij heel erg helpen maar of het voor jou verstandig is?'

'Goede vraag. Gedoe met de politie heb ik inderdaad geen zin in.' Het blijft weer even stil en beiden kijken wat voor zich uit. Opeens schiet Trevor iets te binnen.

'Kun je niet met die oorspronkelijke onderzoeksleider contact opnemen? Je zei dat die nu gepensioneerd is. Misschien kunnen we met hem een afspraak maken om het hele verhaal te vertellen. Hij staat nu op afstand van het onderzoek en dat maakt het contact meer ontspannen.'

'Dat is geen gek idee.'

'Wie was dat eigenlijk? Je hebt zijn naam niet genoemd.'

'Hij heette ook James net als jij, maar zijn voornaam schiet me nu niet meer te binnen, zo helder ben ik niet meer.'

'Daar heb je een punt, laten we er een einde aan maken voor vandaag. Dan schiet het je morgen na een nacht slapen vast wel weer te binnen.'

'Misschien, maar ik heb het ook gewoon opgeschreven,' reageert Ronald laconiek. 'Ik stuur het je zo nog even wanneer we weer in het hotel zijn.'

Stil lopen ze terug naar het hotel en wensen ze elkaar een goede nacht. Ronald is doodmoe, maar tegelijk ook opgewonden dat hij het verhaal nu met iemand gedeeld heeft. Het voelt goed hoe Trevor er op reageerde, dat geeft hem hoop.

Ronald kijkt hoe de politieman heette die oorspronkelijk het onderzoek leidde. Hij stuurt nog even een sms naar Trevor dat dit DCI Michael James was. Benieuwd of het slapen een beetje lukt, is het laatste wat hij denkt voor hij als een blok in slaap valt.

Michael James slaapt allang, tevreden als hij is over deze dag. Hij heeft zijn oude dossiers opgeschoond en een ranglijst gemaakt waarmee hij aan de slag wil. Duidelijk is dat er meer en minder kansrijke zaken zijn.

Hij heeft ook het dossier over de moord op dat Deense meisje weer eens bekeken. Heel moeilijk was het bezoek aan haar ouders. Die kregen weer hoop toen de zaak opnieuw opgepakt ging worden.

Ze waren allang gescheiden, zoals je heel vaak ziet bij stellen die zoiets verschrikkelijks meemaken. Ze hadden door slechte ervaringen met de politie in Wales eerst weinig behoefte om hem te spreken, dat draaide

gelukkig bij. Uiteindelijk leek hun hoop op een oplossing ze zelfs weer even te verbinden.

Jammer, zonder nieuwe informatie valt van die zaak verder niets te maken.

5

Zaterdag 23 augustus 2008

De volgende ochtend is Ronald niet helemaal helder wanneer hij opstaat, het vele drinken van de vorige avond voelt hij wel. Eerst maar weer een stevig ontbijt met lekker sterke thee. Beneden ziet hij Trevor al zitten, Ronald vraagt of hij zijn bericht gezien heeft.

‘Inderdaad, ik zal eens kijken wat ik over hem kan achterhalen. Zou helemaal mooi zijn wanneer hij en ik familie van elkaar zijn, dat maakt het contact voor jou veel gemakkelijker.’

‘Lijkt me ook. Spreken we elkaar vanmiddag nog even? Zonodig blijf ik hier een extra nacht.’

‘Ik bel je in de loop van de ochtend wanneer ik meer weet. Mocht dat niet zo zijn dan bel ik je in elk geval rond enen.’ Trevor is klaar met zijn ontbijt en gaat er vandoor.

Ronald blijft achter, zich afvragend wat hij moet doen deze ochtend. Als hij in het hotel blijft, gaat hij alleen maar op een telefoontje van Trevor zitten wachten. Misschien is het dan leuk om Cardiff te bezoeken. Hij heeft geen idee of dit een mooie stad is, maar er is ten minste voldoende afleiding. Aan de balie van het hotel vraagt hij of hij met het openbaar vervoer naar Cardiff kan en dat blijkt vrij gemakkelijk te kunnen. Een stukje met de bus of anders lopen naar het station en dan met de trein.

De reis naar Cardiff gaat verrassend vlot. Ronald wil nog aan de conducteur vragen hoe snel ze er zijn, maar dan ziet hij dat ze de stad al binnenrijden. Cardiff blijkt een interessante mix van oud en nieuw, rijker ook dan hij verwacht had. Hij struint wat boekhandels af en koopt iets bij een antiekzaakje in een kleine overdekte markt, waar ook een koffiecorder is. Het is gaan regenen, hij gaat een kop koffie drinken met iets lekkers erbij. Wanneer hij met zijn bestelling van de toonbank wegloopt, ziet hij dat er geen enkel tafeltje vrij is. Na enige aarzeling gaat hij naar het tafeltje waar de leukste vrouw alleen zit.

‘Sorry dat ik stoor, maar zou ik hier kunnen zitten?’ vraagt Ronald extra beleefd.

‘Zeker,’ zegt de vrouw, terwijl zij naar hem opkijkt.

‘Erg vol, hopelijk zegt dat iets over de kwaliteit van de producten hier.’

‘Wie weet,’ is haar korte antwoord.

Ja en toen? Altijd moeilijk om een gesprek met iemand te beginnen. Ronald neemt een hap en kijkt eens om zich heen.

'Als toerist hier?' hoort Ronald de vrouw opeens vragen.

'Wat heeft me verraden?' Ze lijkt even te wachten.

'Toch een beetje uw uitstraling, ben ik bang.'

'Is dat even een tegenvaller. U werkt hier?'

'In de buurt, ja. Ik woon niet in Cardiff, maar in een plaatsje niet ver hier vandaan.'

'Ik kom uit Nederland en ben hier inderdaad op vakantie. Ik heet Ronald trouwens.' Hij steekt zijn hand uit.

'Caroline, aangenaam,' zegt de vrouw terwijl ze zijn hand schudt.

'Aangezien ik wat tijd overhad ben ik Cardiff ingegaan. Misschien hebt u nog wat tips voor mij om te bekijken?'

'Ach, dat is altijd moeilijk, zeker wanneer je hier maar even bent. Dan kun je ook maar beter de toeristische hotspots bekijken.'

Na deze toch wel weinig enthousiaste reactie weet Ronald niet zo goed verder iets te zeggen. Caroline merkt zijn teleurstelling.

'Als u hier aan het eind van de middag nog bent, dan kunnen we afspreken dat ik na mijn werk de wat minder toeristische plekken van Cardiff laat zien.'

'Ik weet niet zeker of ik er dan nog ben, maar zo'n afspraak zou wel leuk zijn. Mocht het lukken dan alleen op de voorwaarde dat ik daarna het diner mag betalen.'

'Dat vechten we dan wel uit.'

Ronald geeft zijn visitekaartje aan haar. Zonder iets terug te geven, accepteert zij dit. Het valt Ronald op maar het stoort hem niet echt.

'Ik bel,' zegt ze wanneer ze opstaat om weg te gaan.

'Graag.' Ronald geeft haar een hand tot afscheid.

Als ze zich omdraait gaat zijn mobiel, zoals verwacht is dit Trevor. Terwijl hij opneemt zwaait hij nog eens naar Caroline, die nog even naar hem kijkt voor ze de hoek omgaat.

'Ik heb nieuws voor je,' begint Trevor enthousiast. 'Die Michael James is inderdaad familie, zij het ver weg, maar ik heb een telefoonnummer van hem kunnen achterhalen. Ik krijg de indruk dat het een betrouwbare man is, je moet zelf maar bellen en aangeven wat je het liefste hebt. Ik heb hem dus niet gebeld.'

'Super! Ik wil er even over nadenken, geef zijn nummer maar.'

'Ik stuur je dat per sms. Waar ben je nu trouwens?'

'In Cardiff, ik denk dat ik hier ook vanmiddag nog even blijf. Zou je met het hotel willen regelen dat ik daar nog een nacht blijf? Ik betaal dat zelf uiteraard.'

'Dat doen wij wel voor je, zie dat maar als extra beloning voor het tolken.'

'Graag. Zie ik je nog vandaag?'

'Waarschijnlijk niet, ik ben al weer thuis. Als er wat meer schot in de zaak komt hoor ik graag weer van je.'

'Zal ik zeker doen.'

'Cheers dan.'

Wanneer Ronald de telefoon heeft uitgedaan denkt hij nog eens na over wat Trevor gezegd heeft. Mooi, maar ook wel opvallend zo snel hij die oud-politieman gevonden heeft. De vraag is of die zomaar instemt met een vrijblijvend gesprek. Aan de andere kant, dit is nou precies wat hij wil. Hij moet er toch ook een beetje op vertrouwen. Het betekent wel dat hij in Cardiff kan blijven, wat niet vervelend is mocht Caroline inderdaad bellen. De sms van Trevor met het telefoonnummer komt binnen. De vraag is of hij meteen Michael James gaat bellen of dit nog even laat wachten. Ronald komt er niet goed uit en besluit een muntje op te gooien. Kop is nu bellen, munt is wachten. Het wordt kop, bellen dus en een afspraak maken. Wel stelt Ronald in dat zijn nummer niet zichtbaar is.

De telefoon gaat een paar maal over en wordt dan beantwoord.

'Hello,' klinkt het in een krachtige stem.

'Ik bel voor Michael James.'

'Speaking.'

Ronald noemt zich Ronald Smith en legt uit dat hij belt omdat hij er achter is gekomen dat Michael James bij het onderzoek naar de moord op Christina Pettersen betrokken was.

'Ik denk haar in 1986 ontmoet te hebben.' Hij legt kort uit wat er toen gebeurd is en dat hij belt om een afspraak te maken. Michael James is wat argwanend en vraagt hoe Ronald aan zijn gegevens is gekomen. 'Eerlijk gezegd is dat ook weer een lang verhaal en kan ik dat beter in het gesprek toelichten.' Michael James aarzelt nog wel, maar stemt dan toe om elkaar morgenmiddag te treffen.

'Waar vandaan belt u nu?'

'Uit het zuiden van Wales,' antwoordt Ronald voorzichtig. 'Waar woont u?'

'Dan in het noorden van Wales,' is het vergelijkbaar voorzichtig antwoord. 'Laten we afspreken ergens in het midden, bijvoorbeeld in Llangurig.' Ronald laat de plaatsnaam tweemaal spellen, waarna James uitlegt waar het ongeveer ligt. Er is daar in het dorp een pub, Bluebell Inn geheten. Kan niet missen, gewoon door het dorp rijden en dan uit het zuiden komend halverwege rechts van de weg. Ze spreken af om één uur 's middags.

'Kunnen we het mooi met een zondagse lunch combineren.'

'Inderdaad, tot dan,' antwoordt Ronald en hij drukt het contact weg voordat Michael James nog wat kan vragen.

Mooi, een afspraak of toch niet mooi? Alleen maar prettig voelt Ronald zich er niet bij. Hij wil even het internet op om te kijken waar de pub precies ligt, maar hier is geen computer. Dan zo maar ergens proberen in een internetwinkel of anders bij de *Tourist Board*. Kan hij gelijk naar een mooi museum vragen om de tijd te doden.

Michael James denkt nog even na over het telefoongesprek van net. Ongelofelijk, wat een ontwikkeling. Zou dit iemand zijn die werkelijk meer

weet over de dood van Christina Pettersen? Wat zal hij doen, eerst gewoon die afspraak afwachten?

Hij dubt er even over, maar besluit dan door te zetten wat hij al meteen van plan was. Eens een politieman, altijd een politieman is zijn gevoel. Hij belt met oud-collega Arthur Lloyd, die nog in dienst is.

Ze spreken samen door wat te doen met deze nieuwe ontwikkeling.

6

De regen is verdwenen en de zon schijnt weer volop. Het ziet er gelijk veel leuker uit. Eerder zag Ronald al aanwijsbordjes met daarop ook de Tourist Board aangegeven. Via het internet daar heeft hij al gauw gevonden waar ze morgen afgesproken hebben. Het lijkt allemaal goed bereikbaar, hoewel er geen echte snelwegen naartoe gaan. Die heb je ook amper in Wales.

Hij zoekt een museum op in Cardiff, er zijn er verschillende. Terug aan de balie vraagt hij advies. Een beetje voorspelbaar wordt dat het *National Museum* van Wales. Waarom ook niet? Vaak is er altijd wel een zaal met wat moois. Het museum is gemakkelijk te vinden en nog gratis ook.

Ronald vermaakt zich er anderhalf uur prima en wil daarna een broodje eten. Hij heeft nog niet geluncht en begint dat goed te merken. Vlakbij het museum zag hij een leuke pub. Terwijl hij daar naartoe loopt, gaat zijn mobiel. Het nummer is afgeschermd en met een voorzichtig 'hallo' neemt hij op. Het is Caroline.

'Mijn laatste afspraak vandaag wordt net afgezegd, misschien is het leuk om alvast ergens af te spreken. Ik neem aan dat jij vrij ruim in je tijd zit?'

'O ja, zeker. Leuk! Wat stel je voor?' reageert Ronald enthousiast.

'Waar ben je nu?' Hij legt uit bij welke pub hij staat, Caroline blijkt die te kennen en zal daar over een halfuur kunnen zijn.

Mooi zo, denkt Ronald, dit had ik niet automatisch verwacht. Ze is een aantrekkelijke vrouw, een beetje spannend is het wel. De pub ziet er mooi uit van buiten maar valt van binnen een beetje tegen. Ook weer net te veel opgeknapt en daardoor vrij saai.

Ronald bestelt een thee en een sandwich en pakt één van de kranten. Hij leest een merkwaardig verhaal over een skelet dat in een tentje niet ver buiten Edinburgh is gevonden. Onduidelijk is wat de doodsoorzaak is. Het kan ook zijn dat iemand gewoon overleden is en jarenlang vermist. In ieder geval geeft het de nabestaanden weer meer duidelijkheid en dat is toch wat belangrijk is. Ook in deze zaak van Christina Pettersen zullen de ouders, familieleden of vrienden nog kunnen leven en die zouden ook graag willen weten wat er gebeurd is en hoe zij nou precies aan haar eind gekomen is.

'Alles in orde?' vraagt de vrouw die het bord van zijn sandwich weghaalt.

‘Zeker,’ antwoordt Ronald geschrokken. Tjonge, hij was wel erg diep in gedachten. Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat het nu een halfuur geleden is dat Caroline hem belde. Hij gaat nog naar het toilet voor ze hier komt. Het is even zoeken, voor mannen is het gek genoeg buiten de pub in een gebouwtje op de binnenplaats.

Terugkomend ziet hij Caroline binnenkomen, om zich heen kijkend voor hem. Mooie vrouw is ze toch; kastanjekleurig haar met krullen, een mooi fijn gesneden gezicht en heel smaakvol gekleed. Ronald is wel gewend dat hij vlot contact heeft met vrouwen maar is toch wat verrast dat Caroline zo makkelijk met hem wil afspreken. Of wordt hij nou te argwanend over alles? Terwijl hij zijn hand opsteekt om haar aandacht te trekken, ziet ze hem ook net. Een vriendelijke glimlach is het gevolg.

‘Leuk je weer te zien.’

Ronald vraagt of hij iets voor haar kan bestellen. Een cappuccino wil ze, waarop hij besluit ook nog even met alcohol te wachten en een espresso te nemen. Terug met de koffie vraagt hij wat voor soort werk zij doet. Ze zit in ‘services’, is het wat vage antwoord. Wat doet Ronald? Interim-manager in Nederland. Ze praten hier over door omdat Caroline vrij geïnteresseerd vragen stelt. Uiteindelijk vindt Ronald het wel genoeg over zijn werk, per slot van rekening is hij hier ook om dat juist wat achter zich te laten. Ondertussen doet Caroline sportschoenen aan.

‘Wat zijn je plannen voor de rest van de dag?’ vraagt Ronald als hij dat ziet.

‘Ik heb niet alles gepland, het lijkt me wel leuk om je iets meer van het oudere deel van Cardiff te laten zien.’

‘Gaan we daar ook ergens eten?’

‘Dat zien we dan wel, dat zou heel goed kunnen.’ Ronald staat op en helpt Caroline met haar stoel.

‘Attent hoor,’ is haar ironische reactie.

‘Je zult het nog missen wanneer niemand het meer voor je doet,’ plaagt Ronald terug.

Buiten neemt Caroline de leiding en ze voert Ronald mee door allerlei straten en steegjes. Hij is vrij snel kwijt waar ze precies zijn. Caroline vertelt honderduit over de bijzondere dingen die ze zien, variërend van prachtige grote kerken tot mooie victoriaanse huizenblokken en parken. Ronald raakt geboeid door de stad, haar kennis erover, maar ook wel door haar aanstekelijke manier van vertellen.

Uiteindelijk komen ze bij een grote begraafplaats met een indrukwekkende dubbele kapel als entree. Caroline vraagt of hij deze ook wil bekijken, volgens haar zijn hier heel mooie oude graftombes. Het is al in de avond maar nog volop licht. Het komt allemaal niet eng over, er zijn ook nog vrij veel mensen bij de entree en er staat een taxi.

‘Zou het zelf niet verzonnen hebben, maar ach, waarom ook niet?’

‘Ik begrijp dat het misschien raar overkomt, het is wel een erg mooie begraafplaats.’

Ze lopen onder de poort door langs één van de kapellen een grote rechte laan op en slaan dan rechtsaf. Al snel volgt er een terrein met inderdaad heel mooie victoriaanse grafkoepels en monumenten. Na een poosje komen ze terug bij de ingang. Caroline stelt voor op een bankje te gaan zitten, dat op een verhoging staat onder een boom. Vanaf daar hebben ze een prachtig uitzicht over de begraafplaats. Ze steekt een sigaret op.

'Goed idee om hier naartoe te gaan. Heel mooi en bijzonder, zeker met dit licht!'

'Mooi dat je het waardeert. Ik heb altijd iets met begraafplaatsen, vraag niet te diep door waarom.'

Ronald twijfelt of hij wat specifiek moet doen. Een begraafplaats is ook niet de beste plek om een versierpoging te wagen. Wel wil hij weten hoe het nu met het eten zit.

'Mag ik je zo nog ergens een diner aanbieden?'

'Hangt ervan af.'

'Waarvan?'

Tot zijn verrassing geeft zij hem een visitekaartje. Hij kijkt ernaar en ziet dat ze inderdaad Caroline heet zonder verdere achternaam. De verdere adresgegevens zijn van een escortbedrijf.

'Tjeezus,' is zijn verraste reactie. 'Wat moet ik hier nou mee?'

'Nou ja, helemaal naïef zul je toch niet zijn.'

'Nee, dat niet maar hier heb ik geen zin in. Ik heb zoiets nog nooit gedaan en wil dat ook niet.'

'Jammer, ik hoopte dat het nu voldoende zou klikken om het verder te laten komen. Weet je het zeker, je bent op vakantie dus niemand die het zal merken?'

'Je bent een prachtige vrouw en ik zal niet ontkennen dat ik je behoorlijk aantrekkelijk vind, maar ik wil dit soort dingen gewoonweg niet.' Caroline kijkt nog eens naar hem, Ronald kijkt zo rustig mogelijk terug en blijkbaar ziet ze dat het hem ernst is.

'Jammer, dan laten we het hierbij.'

'Zeker jammer. Ik wil wel nog graag een taxi voor je betalen, uiteindelijk heb ik me met de wandeling prima vermaakt. Daarvoor wil ik je wel bedanken.' Hij wil haar drie biljetten van twintig pond geven. Even aarzelt Caroline en Ronald verwacht al dat dit verkeerd gaat vallen.

'*Thanks, but no thanks,*' zegt ze, terwijl ze het geld aanpakt.

Zwijgend lopen ze naar de uitgang, waar gelukkig een taxi staat. Ronald steekt zijn hand uit om afscheid te nemen. Caroline geeft een hand terug, trekt hem licht naar zich toe en kust hem op beide wangen als afscheid.

'Nog eens bedankt voor de leuke middag,' zegt Ronald terwijl ze instapt. Als de taxi wegrijdt zucht hij van opluchting en voelt hij het bloed naar zijn hoofd stijgen. Zie je wel, wanneer iets te mooi lijkt om waar te zijn, is het ook niet waar. Wat heeft hij zich als een eerste klas sukkel uit de provincie opgesteld. Blij dat dit nu zo afgehandeld is. Hij neemt ook een taxi naar het station om vandaar terug te gaan naar zijn hotel. Laat dat diner maar zitten, hij wil nu snel hier weg en neemt wel wat op het station. Eikel die hij is!

Als zijn taxi aankomt op Cardiff Central pakt hij zijn portemonnee om te betalen. Er zit nauwelijks nog geld in. Hij vraagt de chauffeur even te wachten wanneer hij geld gaat halen. De chauffeur wil dan meelopen naar de geldautomaat in de stationshal. Gelukkig doet deze het en kan het betalen afgehandeld worden.

Mooi dat er al een trein over tien minuten gaat. Ronald koopt een koffie en een broodje, hij kan altijd later in het hotel wat meer eten. De terugreis naar het hotel gaat vlot genoeg, hoewel er geen bus meer rijdt. Een kilometer lopen kan er ook wel bij. Hij voelt zich erg moe wanneer hij bij het hotel aankomt.

‘Een fijne dag gehad?’ vraagt de jongen aan de receptie vriendelijk.

‘Tja,’ antwoordt Ronald aarzelend. ‘Wel heel leerzaam,’ voegt hij er haast grimmig aan toe.

Hij vraagt de sleutel van zijn kamer en krijgt er een briefje bij. Het is van Trevor die hem succes wenst met zijn onderzoek en aangeeft dat Ronald altijd weer een beroep op hem kan doen. Aardig van hem, op sommige mensen kun je blijkbaar wel bouwen.

Op zijn kamer bekruipt Ronald opeens een heel onzeker gevoel. Dat gedoe met Caroline grijpt hem behoorlijk aan. Het zal toch niet een bepaalde waarschuwing zijn voor de afspraak morgen met Michael James?

Michael James neemt nog eens goed de afspraken voor morgen door. Hij kent de inn en de omgeving goed en eigenlijk kan er weinig fout gaan. Hoewel het allemaal een oprechte afspraak lijkt, weet je het maar nooit. Hoe vaak is het niet voorgekomen dat hij mensen uiteindelijk niet kon vertrouwen?

James zal ook hierbij niet verbaasd zijn wanneer de man niet komt opdagen. Als dat zo is, ziet hij wel weer wat hij doet. Het is nu duidelijk dat iemand echt meer weet en het is belangrijk om te achterhalen wat dat is.

Ja, hij is heel benieuwd naar morgen.

7

Zondag 24 augustus 2008

Ronald heeft de wekker van zijn telefoon gezet, maar al geruime tijd eerder wordt hij wakker. Het vervelende gevoel is meteen terug. Hij wil Michael James graag spreken, juist om te weten wat er in het onderzoek naar de moord op Christina Pettersen is gedaan. Zijn contact met haar was kort maar heel bijzonder door de intensiteit. Alleen vertrouwt hij het allemaal

niet meer zo. Zal hij Trevor nog eens bellen voor hij vertrekt om te vragen hoe die dit inschat? Toch is dat ook raar. Hij kent hem maar net en hoewel het zeker een geschikte vent is, lijkt Trevor ook niet de meest gevoelige waarnemer van menselijke emoties.

Het slapen lukt niet meer, Ronald is blij wanneer hij kan opstaan. Op dit vroege tijdstip is het niet druk in de ontbijtzaal. Lekker een echt stevig ontbijt nemen, dat kan hij wel gebruiken na zijn slechte nacht en het grotendeels ontbreken van een diner. Het smaakt hem allemaal goed en het meisje dat zijn thee heeft gebracht, knikt nog eens vriendelijk wanneer hij voor de tweede keer opschept. Als hij daarmee gaat zitten, gaat zijn mobiel.

'Hallo,' vraagt Ronald wat verbaasd.

'Ik ben het, Trevor. Ik was erg benieuwd wat je nu met Michael James hebt afgesproken?'

'Goed dat je belt, ik zat ook te denken om jou te bellen. Ik vraag me werkelijk af of het allemaal klopt met die man.' Ronald vertelt Trevor hoe het gesprekje met Michael James is gegaan en wat voor afspraak er gemaakt is.

'Dat klinkt toch goed?'

'Dat wel, maar nu ik er meer over nadenk vond ik het allemaal erg gemakkelijk gaan. Hij leek niet echt verbaasd, vroeg niet door en maakte wel heel vlot een afspraak.' Ronald overweegt of hij de belevenissen met Caroline in Cardiff zal vertellen, maar besluit dat niet te doen. Het zou een rare indruk geven over hem en hij kan Trevor's steun nog wel eens nodig hebben.

'Wat nu dan, ga je er zo naartoe? Het zal wel een paar uur rijden zijn. Wil je eventueel dat ik toch meega?'

'Heel aardig aanbod van je, maar je moet goed inschatten of je er zo nadrukkelijk bij betrokken wilt raken.'

'Klopt, dat heb je al eerder gezegd. Ik vind het interessant en zoiets maak je niet vaak mee in je leven, maar je hebt wel gelijk. Misschien moet ik er niet te veel in mee willen gaan. Je kunt zonder mij daarna ook gaan en staan waar je wilt.'

'Dan ga ik gewoon alleen en bel ik je wel wanneer ik meer weet.'

'Dat zou ik zeker waarderen, alle succes vandaag.'

Inpakken, uitchecken en op weg gaan. Het is nog voor half tien wanneer Ronald de auto wil starten, dit lukt echter met geen mogelijkheid. Na enige pogingen komt ook Mike van de receptie kijken. Ronald opent de motorkap en allebei rammelen ze wat aan de kabels, zonder resultaat.

'Is het een huurauto?' vraagt Mike. 'Dan zou ik de verhuurder maar bellen.'

Dat lijkt Ronald ook het beste en hij zoekt op het huurformulier het nummer dat je bij pech moet bellen. Hij meldt wat het probleem is en het meisje vraagt waar Ronald nu is en verbindt hem door met een garage in de buurt. Deze zullen een vervangende auto komen brengen en de auto die Ronald nu heeft meenemen.

'Moet binnen een halfuurtje lukken,' is de positieve inschatting. Dat valt niet tegen, al na twintig minuten komt er een autotrailer aan met daarop

een grijze Vauxhall Astra. Na wat uitwisselen van papieren kan Ronald op pad. De vertraging valt mee, het is kwart over tien als hij wegrijdt van het parkeerterrein.

In het begin is er vrij veel verkeer, maar voorbij Myrthyr Tydfil rijdt hij weer de rust van het Nationale Park in. Ondanks de vele schapen rijdt Ronald snel door, mede ook om de verloren tijd wat in te halen. Dit lukt zo goed, dat hij besluit om weer koffie te drinken in Builth Wells.

Wanneer hij in hetzelfde eettentje zit, realiseert Ronald zich hoe lang de vorige keer al weer geleden lijkt. Dat Trevor hem hier belde om te vragen of hij wilde tolken is maar 47 uur geleden, het lijkt weken terug. Heel raar hoe tijdwaarneming kan gaan. Dat hij ooit in Amsterdam woonde en in Nederland werkte lijkt al helemaal uit zijn leven verdwenen.

Het is nog een uurtje rijden en hij moet beslissen wat te doen. Ronald kijkt nog eens op de kaart. Hij rijdt zo eerst door het dorp om te kijken hoe het er bij de inn uitziet en stopt dan niet. Daarna lijkt er niet veel bebouwing meer, hij rijdt wel door tot het volgende dorpje om daar te keren.

Het duurt langer dan verwacht voor hij het volgende plaatsje door is, maar het is nog voor half één als Llangurig in zicht komt. Op de grote rotonde draait hij links het dorpje in. Voorzichtig rijdt hij langs een witte auto die net na de rotonde geparkeerd staat en waarin iemand zit te bellen.

Het plaatsje is niet heel klein, met nog een postkantoor en een klein winkeltje. Dan komt de inn, rustig rijdt Ronald er langs. Er is een kleine parkeerplaats achter. Net voorbij de inrit daarvan staat een busje. Hij rijdt verder naar het volgende gehucht om veilig te keren. Ronald gaat terug tot vlak bij de inn en parkeert daar. Dan belt hij James, vrij snel neemt die de telefoon op.

'Hello?'

'Het is met Ronald Smith, ik ben gestrand met een lekke band. Het blijkt dat er geen reservewiel in mijn auto ligt. Dat wordt nu wel gebracht en dat kan even duren.'

'Dat probleem heb je wel eens bij huurauto's, ik heb het ook wel eens bij Hertz gehad. Waar staat u nu precies?'

'Sorry, geen idee, daarvoor lijkt het allemaal te veel op elkaar hier. Wat doen we, blijft u wachten en zal ik bellen wanneer ik verder rijd?'

'Dat is prima, doe dat maar.'

'U hoort van me.'

Nauwelijks is Ronald uitgesproken of hij ziet een man uit de inn komen en naar de parkeerplaats aan de zijkant gaan. Even later rijdt het busje er af en gaat richting de rotonde en gaat de man terug naar binnen. Hier klopt iets niet. Wat nu? Laat hij tien minuten wachten om opnieuw te bellen en Ronald kijkt nog eens op de kaart. Na wat een eeuwigheid lijkt te duren belt hij opnieuw met James, weer met zijn nummer verborgen. Opnieuw wordt er vrij snel opgenomen.

'Hallo, het is weer met Ronald. Het ging allemaal vrij vlot. Ik sta iets voorbij een plaats die 'Radar' heet of zoiets. Ik verwacht dat ik over vijf minuten weg kan en er dan over twintig minuten ben.'

'Dat is waarschijnlijk Rhayder, niet zo ver hier vandaan. Als u nu weg kunt dan zie ik u vlot genoeg komen. Wat is trouwens - ' hoort Ronald nog terwijl hij het gesprek wegdrukt.

Het duurt ongeveer vijf minuten, dan ziet hij weer hetzelfde busje de parkeerplaats van de inn opgaan. Duidelijk, dat is dus ook politie. Zie je wel, die Michael James is niet te vertrouwen. Kan hij wel heel aardig overkomen, maar waarschijnlijk heeft hij geregeld dat Ronald gelijk opgepakt gaat worden als hij binnenkomt. Dat gaat mooi niet gebeuren. Wat dan wel? Eerst hier weg, maar niet langs de inn. Ronald rijdt terug naar het gehucht waar hij eerder keerde en belt dan Trevor om te overleggen. Na een paar keer overgaan wordt er opgenomen.

'Hallo weer,' klinkt het opgeruimd.

'Ja, hallo. Ik moet zeggen dat ik in de buurt van de afspraak ben, maar het nu helemaal niet meer vertrouwd.' Ronald legt uit wat hij gedaan heeft en hoe daar op gereageerd leek te worden. Trevor is het met hem eens dat dit verdacht overkomt.

'Maar er kan een heel gewone verklaring voor zijn, die kom je nooit te weten wanneer je de afspraak niet nakomt.'

'Dat is waar,' moet Ronald toegeven. 'Maar ik weet bijna zeker dat ik gelijk opgepakt ga worden.' Er komt nog een gesprek binnen, hij drukt Trevor weg en neemt dat over. Tot zijn verbazing blijkt dit Michael James te zijn die vraagt of het nog lang duurt voor hij er is. Ronald antwoordt snel dat hij er over twee minuten zal zijn.

Hoe is dit mogelijk? Ronald weet zeker dat hij zijn telefoonnummer geblokkeerd heeft en Trevor had ook dit nummer niet doorgegeven. Hij beseft nu dat Michael James leek te weten dat hij een auto bij Hertz had gehuurd, hoewel dat nog toeval kan zijn. Snel de telefoon uitdoen en hier vandaan. Met een beetje geluk heeft James nog niet het kenteken van zijn vervangende auto.

Vlakbij ligt een wat grotere plaats, Llanidloes geheten. Via kleine weggetjes kan hij daar naartoe, zonder weer door Llangurig te hoeven. Hij heeft geld nodig en een nieuwe simkaart, hopelijk is dat plaatsje groot genoeg voor een telefoonwinkel. Onderweg dringt er maar één gedachte bij hem op. Hoe aardig Trevor ook is, hij moet toch Ronald's gegevens aan Michael James hebben gegeven. Daarom ging het ook allemaal zo gemakkelijk om een afspraak te maken. James wist gewoon dat hij zou bellen.

Gelukkig is Llanidloes een grotere plaats met allerlei winkels. Vlak voor een mooi marktgebouw in het centrum is een bank met een geldautomaat. Ronald besluit de limiet van 500 pond op te nemen op zowel zijn bankpas als zijn creditcard. Met totaal 1000 pond moet hij even vooruit kunnen. Er blijkt ook een winkel te zijn waar ze telefoons en simkaarten verkopen. Gelukkig is die ook open, er hangen vlaggen en grote reclameaffiches van een nieuwe telefoon van Apple. Ronald vraagt een prepaid simkaart met het grootste beltegoed met goede landelijke dekking. Hij stopt deze gelijk in zijn telefoon.

Na de telefoonwinkel gaat hij nog snel iets bij de supermarkt kopen, dan wil hij hier ook weer weg. Je laat toch een spoor na door geld op te nemen.

Ronald koopt twee sandwiches en wat jus d'orange. Op de weg terug naar de auto eet hij snel de eerste sandwich op. In de auto kijkt hij op de kaart wat hij zal doen. Hij besluit door te rijden naar Porthmadog om toch zelf op onderzoek uit te gaan. Wat moet hij anders?

Het is Michael James wel duidelijk dat de afspraak niet meer doorgaat. Het is nu een uur later en de telefoon van die Nederlander is uitgeschakeld. Echt begrijpen wat er is, doet hij niet. Het was allemaal goed geregeld en nergens is de gehuurde Ford Focus gesignaleerd. Even kijken hoe het zich verder ontwikkelt. Of er is sprake van koudwatervrees of er is meer aan de hand.

Na overleg met Arthur Lloyd wordt besloten om nog geen algemeen opsporingsbericht te laten verspreiden. Mochten er speciale dingen gebeuren, dan hoort James het graag. Hij wil die Ronald toch graag spreken over de moord op Christina Pettersen.

Hij is veel te benieuwd naar wat die man weet.

8

Onderweg naar Porthmadog vindt Ronald het steeds stommer wat hij gedaan heeft. Wat voor indruk wekt dit? In ieder geval niet dat hij onschuldig is, dan zou hij toch niet zo moeilijk doen over een gesprek met de politie. Tegelijk wil hij zich ook niet zomaar op laten pakken. Een gesprek is prima, maar op een gelijkwaardige manier. Niet als speelbal voor Michael James en consorten. Het valt moeilijk te accepteren dat Trevor niet te vertrouwen is. Wat heeft die voor belang om zo met de politie mee te werken?

Intussen schiet hij gelukkig goed op. Veel verkeer is er niet en de weg is prima. Het is hem ook wel duidelijk dat hij moeilijk in zijn eentje nu in Porthmadog aan het onderzoeken kan gaan. Daarvoor heeft hij hulp van buitenaf nodig. Behalve Trevor kent hij hier in Wales alleen Caroline en eerlijk gezegd ziet hij niet meteen wat een escort aan hulp kan bieden. Hoewel, zo gek is dat misschien niet eens. Zij heeft waarschijnlijk bij uitstek een netwerk om in hotels en B&B's na te gaan of zij nog iets weten over Christina Pettersen.

Hoe meer hij erover nadenkt, hoe beter hij het idee begint te vinden om Caroline om hulp te vragen. Zij zou om te beginnen na kunnen gaan of Trevor te vertrouwen is. Hij besluit haar te bellen met uiteraard het nummer geblokkeerd. Hij weet niet meer waar hij haar kaartje gelaten heeft, dus op de eerstvolgende parkeerplaats gaat Ronald van de weg af en zoekt hij alle zakken na in zijn kleding en bagage. Uiteindelijk vindt hij het

kaartje verscholen in een mapje in één van zijn zakken, terwijl hij dit al zeker drie keer gecontroleerd heeft. Hij staat nu al een poosje op deze parkeerplaats en rijdt daarom door naar een andere plek.

Ronald rijdt richting Dolgellau en stopt op de parkeerplaats naast een supermarkt op een industrieterrein. De winkel is open, er staan veel auto's geparkeerd. Hij voelt wel enige spanning wanneer hij het nummer van Caroline intoetst.

'Hello,' klinkt het na enige tijd.

'Hi, het is met Ronald van Cardiff zeg maar.'

'Wie precies?' klinkt het verbaasd.

Ronald legt uit wie hij is en hoe ze elkaar kennen. Caroline vraagt of hij zich bedacht heeft.

'Nee, dat niet,' zegt hij half lachend, 'maar ik zou wel een beroep op bepaalde capaciteiten van je willen doen.'

'Klinkt spannend, ik ben benieuwd wat je dan van me wilt, als het niet mijn speciale capaciteiten zijn?'

'Ik hoop dat je serieus bent, het kost even om het uit te leggen.' Gelukkig is ze dat en kan Ronald vertellen waarom hij in Wales is en wat hij van Caroline wil. Hij verzwijgt deels het contact dat hij al met Trevor had en ook het contact met de politie. Ze vraagt hoe Ronald het uitgezocht wil zien maar hij vertrouwt haar wel toe om dat te verzinnen. 'Ik snap heel goed dat het allemaal een beetje raar op je over zal komen. Zal ik je anders over een uurtje weer even bellen hoe je er dan tegenover staat?'

'Doe dat, ik wil er zeker even over nadenken.'

Begrijpelijk dat zij er moeilijk over doet, toch is hij blij om haar gebeld te hebben. In zijn eentje zou Ronald nu weinig meer gekund hebben, dus er is ook weinig keus. Op naar Porthmadog en vandaar Caroline weer bellen.

Wanneer hij de bocht omgaat, ziet Ronald een grote politiecontrole. Duidelijk is dat iedereen gecontroleerd wordt. Hij overweegt om te keren, maar als hij echt op wil vallen moet hij dat doen.

Er zijn niet veel auto's voor hem, minder dan tien. Langzaamaan vordert de rij, de controle is echt serieus. Wanneer de auto voor hem aan de beurt is, gaat deze er onverwacht plankgas met piepende banden vandoor. De meeste politiemensen springen in hun auto's en rijden er zo snel mogelijk achteraan. Eén van de politiewagens staat half schuin achter Ronald's auto, waardoor hij gedwongen wordt een stukje door te rijden om deze er langs te laten. Al rijdend gaat hij aan de kant. Omdat er nu niemand meer op hem lijkt te letten, rijdt Ronald maar gewoon door. Hij kan altijd nog zeggen dat het een vergissing was maar er gebeurt verder niets.

Hij is wel alles aan het doen om zich zo verdacht mogelijk te maken. Doorrijden bij een wegversperring! Stel je voor dat hij aangehouden was, dan had hij des te meer moeite gehad om zich er alsnog uit te praten. Gelukkig is hij niet aangehouden en blijkbaar heeft niemand gemerkt wat er gebeurd is.

Bij het aanrijden merk je al dat Porthmadog een typisch regionale hoofdplaats is. Je moet het water over via een heel speciale brug met niet

alleen de weg maar ook de spoorlijn erop. Hoewel niet eens zo heel erg groot, is er van alles. Verschillende hotels, pubs, grote supermarkten en ook heel veel kleinere winkels. Je kunt er haast anoniem in verdwijnen. Tegelijkertijd betekent het veel werk om de laatste gangen van Christina Pettersen hier na te gaan. Ze kan overal wel gezeten hebben. Ronald stopt op een parkeerplaats en belt Caroline opnieuw, ze neemt vrij snel op.

‘Heb je nog kunnen nadenken over wat je wilt doen?’

‘Het lijkt me prima om je te helpen, maar ik weet niet goed wat dat inhoudt. Ik mag je wel maar ik ken je onvoldoende en weet niet of je te vertrouwen bent.’

‘Dat begrijp ik, dat zou ik in jouw geval ook hebben.’ Hij vertelt haar nu wat uitgebreider over Trevor en wat er gebeurd is in het contact met de politie. ‘Het kan bijna niet anders of deze Trevor heeft informatie over mij aan de politie gegeven, terwijl hij gezegd heeft van niet. Het zou me heel veel helpen om dat opgehelderd te krijgen.’

‘Waarom? Je kunt hem toch ook gewoon laten zitten en zonder hem verder gaan?’

‘Ergens heb ik het gevoel dat hij heel nuttig kan zijn in de loop van mijn onderzoek, dus ik zou hem er graag bijhouden. Ik geef je zo zijn nummer, probeer hem uit te horen. Volgens mij ben je daar slim genoeg voor.’

‘Zal ik je daarna dan bellen, geef me je nummer maar.’

‘Ik bel jou wel. Kan ik over anderhalf uur weer bellen?’

‘Liever een halfuur eerder, daarna moet ik weg.’

‘Doe ik en alvast enorm bedankt,’ zegt Ronald zo warm mogelijk.

‘Is wel goed,’ klinkt het toch wat koeltjes terug.

Tijd om iets te eten, een gewoon simpel eettentje is voor nu prima. In een zijstraat van de doorgaande weg ziet hij er eentje maar deze is hem te rustig wanneer hij er langsloopt. Al snel ziet hij een pub die uit drie panden lijkt te bestaan. Deze blijkt behoorlijk vol te zitten, ook met toeristen. Een extra reden dat hij niet te veel op zal vallen. Rondom het centrale deel van de pub zijn de barren. Vier in totaal, in feite aan elke kant een. Ronald bestelt een *steak&kidney pie* en een pint ale. Zittend aan één van de tafeltjes drinkt hij wat van zijn bier en het smaakt heel goed.

Wat is de mens toch een vreemd wezen. Hier zit hij, deels door zijn eigen stomme gedrag opgejaagd door de politie en misschien wel verraden door zijn enige maat hier in Wales. Geen idee of hij fatsoenlijk kan slapen vannacht en het is nog maar de vraag of hij zonder kleerscheuren hier wekomt. Toch smaakt het bier hem goed, wacht hem ongetwijfeld een lekkere maaltijd en geniet hij er hier gewoonweg van.

Het eten wordt gebracht en het smaakt inderdaad erg goed. Ook niet moeilijk, hij had wel flinke trek gekregen. Na het eten bestelt Ronald nog een stuk taart als dessert. Het is bijna tijd geworden om Caroline te bellen, het lijkt hem beter om dat vanuit de auto te doen. Precies om acht uur belt Ronald en ze neemt vrijwel meteen op.

‘Heb je iets kunnen achterhalen wat Trevor betreft?’

'Zeker. Ik deed alsof ik de secretaresse van Michael James was die nog eens contact met hem wilde zoeken. Hij reageerde daar heel verbaasd op en begreep totaal niet hoe ik bij hem was uitgekomen. Ik gaf aan dat er misschien een vergissing in het spel was, maar ik weet niet of hij me geloofde. Volgens mij is hij gewoon eerlijk en heeft hij geen contact met de politie opgenomen.'

'Hoe kan Michael James dan al die informatie over mij hebben?'

'Ik denk dat hij dat via de gewone politiekkanalen heeft uitgezocht. Zo simpel is het volgens mij. Hoe dan ook, ik geloof die Trevor,' reageert Caroline stellig. 'Het lijkt me een eerlijke vent en ik heb nogal wat ervaring met oneerlijke mannen.' Daar heeft ze wel een punt.

'Dan ga ik hem zelf weer bellen. Heel erg bedankt en wie weet hebben we nog weer eens contact met elkaar.'

'Zou leuk zijn,' is nu de wat enthousiastere reactie van Caroline.

Een fijne meid, denkt Ronald terwijl hij zijn telefoon wegstopt, slim ook. Wat zal hij doen met Trevor? Eigenlijk mag hij hem wel en Ronald heeft zijn hulp ook gewoon nodig. Als de informatie over hem inderdaad door Michael James zelf is uitgezocht, dan heeft die natuurlijk ook nieuwe informatie zo gevonden, in ieder geval wat de ruilauto betreft. Laat hij er een halfuurtje over nadenken, een kop koffie drinken en dan een besluit nemen.

Ronald gaat nu naar een andere pub, iets verderop in de straat. Deze is wat kleiner, maar ook druk genoeg om niet te veel op te vallen. Hij neemt een espresso, drinkt deze rustig op en gaat dan terug naar de auto. Omdat het halfuur om is, dwingt hij zichzelf een besluit te nemen. Hoewel je het nooit helemaal zeker kunt weten, gaat hij Trevor weer in vertrouwen nemen.

De telefoon gaat een aantal malen over en springt op de voicemail. Ronald spreekt niet in. Hij wacht een kwartiertje, nu wordt er wel opgenomen. Trevor reageert eerst terughoudend, maar is dan blij wanneer hij Ronald's stem hoort.

'Ik maakte me vreselijke zorgen over jou. Vooral toen anderhalf uur geleden iemand van de politie belde, een vrouw die zei de secretaresse van Michael James te zijn. Leek me allemaal heel vreemd, waarom zou een gepensioneerde agent een secretaresse hebben?'

'Dat kan ik me ook niet voorstellen dat hij die heeft, heel raar. Michael James is wel de reden dat ik je nu bel. Op deze manier ga ik geen gesprek met hem voeren. Het is duidelijk dat ik dan opgepakt word en dan moet ik maar zien wat er nog te onderzoeken valt.'

'Waar ben je nu trouwens?'

'Dat zou ik niet goed weten,' reageert Ronald voorzichtig. 'Ik ga zo een bed voor de nacht zoeken. Waar ik voor bel is of jij contact met Michael James zou willen opnemen en hem de situatie wil uitleggen. Op geen enkele wijze wil ik opgepakt worden. Ik wil hem graag spreken, maar dan op mijn voorwaarden. We zouden het zo kunnen doen dat jij hem ergens oppikt en naar mij brengt. Pas als je onderweg bent bellen we en vertel ik waar je naartoe moet komen.'

'Het begint wel een beetje schimmig te worden.'

‘Dat begrijp ik, daarom laat ik je wat tijd om erover na te denken. Zal ik je later vanavond nog bellen, of morgenochtend?’

‘Bel me dan morgenochtend maar rond negenen.’

‘Doe ik. En Trevor, bedankt alvast weer.’

‘Is wel goed. Ik raak ook steeds meer benieuwd naar het vervolg.’

Het wordt tijd om een bed te gaan zoeken, slapen in de auto is geen optie. Niet alleen slaap je dan waardeloos, je valt ook te veel op. Waarschijnlijk is het het beste om een niet al te klein maar ook niet al te net hotel te zoeken. Contant betalen valt in de betere hotels altijd meer op.

Na enig rondrijden ziet Ronald dat er eigenlijk niet zo heel veel is. In het plaatsje zelf is maar één echt hotel en dat is veel te luxe voor wat hij nu wil. Een B&B voelt hij ook niet veel voor, daar val je nog meer op. Dan maar niet al te moeilijk doen en gewoon in het hotel gaan overnachten.

Dit levert geen enkel probleem op. Er is een kamer voor hem, cash betalen is blijkbaar niet raar en hij krijgt een formulier om in te vullen. Ronald doet dat met een wat andere naam en zeker een ander paspoortnummer. Hij pakt zijn paspoort er wel bij om net te doen alsof hij daarvan het nummer overneemt. Bij het inleveren van het formulier kijkt de man aan de balie er kort naar en stopt het dan meteen weg. Zijn paspoort wordt helemaal niet bekeken. Ronald krijgt een sleutelkaart mee, allemaal geregeld dus.

Een bed om te slapen, morgen Trevor bellen en dan kijken wat er verder nodig is. Misschien is Caroline ook verder in te zetten. Toch een slimme vrouw die goed van pas kan komen in het zoeken naar informatie over Christina Pettersen.

Ja hoor, het zijn haar *brains* waar ik op val, denkt Ronald met enige zelfspot.

Michael James begint zich af te vragen wat hij nu moet doen. Proberen toch die Nederlander op te laten sporen of gewoon even afwachten wat er gebeurt. Het lijkt hem duidelijk dat die man er achtergekomen is dat hij niet alleen in de pub was. Ergens kan James ook wel begrijpen dat je dan niet staat te popelen om het gesprek met de politie aan te gaan.

Misschien is hij wel onschuldig en wil de man alleen maar praten over iets wat helemaal niet zo'n dramatische ontwikkeling is. Dan is hij nu wel bang gemaakt door op een verkeerde manier door de politie benaderd te worden. Jammer, want waarom zou hij anders contact zoeken? Heeft hij echt iets te verbergen dan doe je dat toch niet.

James besluit om af te wachten en een eventuele volgende keer toch wat opener het gesprek aan te gaan.

Maandag 25 augustus 2008

Hoewel Ronald nog redelijk vlot in slaap viel, wordt hij rond een uur of drie wakker om dan lange tijd na te denken over alle ontwikkelingen. Hij ziet in dat hij met Michael James moet spreken. Zonder dat is een onderzoek naar de moord op Christina Pettersen niet te doen. Ronald zal toch moeten weten wat er in 1986 en 2006 tijdens de politieonderzoeken bekend is geworden. Alleen maar de politie zien moeten ontlopen, dat gaat niet werken. Die moet aan zijn kant komen te staan, vandaar dat hij zelf met James wil bellen. Hij zal dat aan Trevor laten weten.

Eerst maar weer eens goed ontbijten. Dat is toch een groot voordeel hier, dat je na een slechte nacht jezelf wat kan opkikkeren met een stevig ontbijt en een krantje erbij om de eigen sores wat te vergeten. Ronald leest dat het skelet in het tentje in Schotland niets bijzonders blijkt te zijn. Het is van iemand die inderdaad al langere tijd vermist was en de politie gaat ervan uit dat het een natuurlijke dood is geweest. Hoewel triest, toch mooi om zo iets te weten als achterblijvers.

Terug in zijn hotelkamer wacht Ronald met een kop koffie tot hij Trevor kan bellen. Wanneer hij belt, wordt er vlot opgenomen.

'Hi, ik zou je nog terugbellen over Michael James.' Ronald vertelt Trevor van zijn doorwaakte nacht en de conclusies die hij daaruit getrokken heeft.

'Waarschijnlijk ook wel beter dat je hem belt, op deze manier schiet je weinig op natuurlijk. Daarvoor heb je contact met de politie wel nodig.'

'Ja, dat denk ik ook. Ik ga Michael James bellen en hem uitleggen waarom ik zo reageerde maar dat ik nog steeds een gesprek met hem wil.' Trevor wenst hem succes en als Ronald weer een beroep op hem wil doen kan hij altijd opnieuw contact opnemen.

Ronald belt gelijk Michael James en ook die beantwoordt gelukkig de telefoon. Wanneer Ronald zijn naam noemt, reageert James blij verrast. Wel vraagt hij onschuldig wat er nou gisteren mis is gegaan.

'Wat dacht u zelf?' Het is even stil. Dan geeft James eerlijk aan dat hij vermoedt dat Ronald door had gekregen dat hij niet alleen gekomen was. 'Inderdaad, ik zag het busje wegrijden en later weer terugkomen. Het was me duidelijk dat ik u niet alleen zou treffen. Waarom hebt u dat gedaan?' Er valt even een stilte bij Michael James.

'Ergens is het niet zo gek dat we willen weten met wie we precies van doen hebben en of u werkelijk niets met deze moord te maken hebt. We hebben ook DNA-sporen veiliggesteld, dus het is heel gemakkelijk om u van verdenking uit te sluiten.'

'Ik heb uiteraard wel iets met de zaak te maken, anders zou ik geen contact zoeken. Ik heb haar een paar dagen voordat jullie haar gevonden hebben meegemaakt en ook intiem contact met haar gehad. Geen idee wat jullie hebben, maar die DNA-sporen kunnen van mij zijn en dan hang ik bij wijze van spreken. Daar heb ik geen zin in. Ik wil best mijn verhaal vertellen en met het onderzoek helpen, alleen wel als vrij man.'

‘Dat begrijp ik. Toch moet u het ons niet kwalijk nemen dat wij ons werk doen. Overigens heb ik in de loop van het onderzoek steeds meer de indruk gekregen dat de oplossing van deze zaak niet zozeer met dat DNA samenhangt.’ Dit blijft even hangen. ‘Wat doen we nu?’ vraagt James dan.

‘In principe wil ik nog steeds een gesprek, zeker na wat u nu aangeeft, maar wel op een gelijkwaardige basis. Als we dat kunnen afspreken stel ik voor dat we een tweede poging wagen, liefst vandaag nog.’

‘Oké, dat vind ik goed. Laat maar weten waar en wanneer. Nu ik erover nadenk, wil ik toch wel mijn verontschuldigheden aanbieden voor gisteren. Ik merk dat ik u meer moet vertrouwen.’

‘Dank u wel en excuses aanvaard dan maar. Ik laat u aan het eind van de ochtend weten waar we elkaar vanmiddag kunnen treffen.’

‘Dat is goed,’ hoort hij Michael James nog zeggen.

Zal hij dan toch Trevor vragen om Michael James op te halen? Op die manier voorkom je dat er andere politiemensen meekomen. Gelukkig krijgt hij hem weer te pakken en Trevor voelt er wel voor.

‘Heb je enig idee waar je hem dan wilt spreken?’

‘Ik hoopte dat jij daar tips voor hebt. Het beste is op een wat verscholen plek in een open omgeving, zodat van veraf te zien is als er andere mensen aankomen.’

‘De vraag is of het werkt als ik hem ophaal? Michael James zal toch niet met iedereen meegaan.’

‘Nee, maar dat speelt hier ook niet. Ik bel hem van te voren om een afspraak te maken, jij komt er aan, legt het uit en neemt hem mee. Wat kan daar voor geks aan zijn, dat is dan toch voor hem ook wel prima?’

‘Oké, laten we het maar zo doen, ik denk na over een goede plek.’

‘Dan bel ik je weer over een uur.’

Het gesprek met Michael James heeft Ronald opgelucht. Hij pakt zijn weinige spullen bij elkaar en zet de TV aan om de tijd te doden. Er is een programma op over mensen die geen testament hebben nagelaten en van wie ook helemaal geen familieleden bekend zijn. Deze worden vervolgens opgespoord door een bedrijf dat zich hierin gespecialiseerd heeft. Het valt hem op hoe goed men blijkbaar is in het opsporen van mensen in dit land. Wanneer hij Trevor weer belt, heeft die een goede plek op het oog bij Blaenau Ffestiniog. Ronald laat de naam wel driemaal spellen. Trevor kent daar iemand die een bedrijfje heeft in af luisterapparatuur, maar ook in het tegenovergestelde. Apparatuur om te voorkomen dat je afgeluisterd wordt en dat is precies wat hier nodig lijkt. Het zou heel goed kunnen dat Michael James *gewired* wordt en zo te volgen is waar hij met hen samenkomt. Ronald moet toegeven dat dit allemaal goed klinkt.

‘Ik heb mijn maat net gebeld en we kunnen daar terecht. Zullen we begin van de middag afspreken, zeg om twee uur?’

‘Prima,’ zegt Ronald, ondertussen op de kaart kijkend waar dit plaatsje is. Hij ziet dat het niet al te ver is. ‘Is het voor jou geen probleem om daar vanmiddag te zijn?’

'Nee hoor, ik zit daar nu in de buurt omdat ik voor één van onze zaken wat zou doen op het computersysteem.'

'Dan zal ik zo Michael James bellen en dit met hem afspreken.'

'Hoe weet ik dan waar ik hem moet ophalen?'

'Daar heb je wel een punt. Ik spreek dus met hem een plek af. In mijn plaats ga jij, haalt hem op en brengt hem naar dat plaatsje dat je noemde.'

'Blaenau Ffestiniog?'

'Ja precies, dat.' Waar zal ik met hem afspreken? Hij gaf eerder aan dat hij in het noorden van Wales woont.'

'Spreek dan af in Capel Curig, dat ligt vanuit het noorden aan de A5 voor Betws-Y-Coed.'

'Man, je doet het er volgens mij gewoon om, al die onmogelijke namen. Spel maar weer.' Trevor legt uit dat het om het Swallow Falls Hotel gaat, dat vrij geïsoleerd aan de A5 ligt.

'Worden er grappen uitgehaald dan zie ik dat van mijlenver.'

'Prima, ik bel hem of hij daar om één uur kan zijn.'

Ronald belt meteen Michael James om met hem in dat hotel aan de A5 af te spreken. Dit is geen probleem voor hem en James zegt nog eens alleen te zullen komen. Dan weer Trevor melden dat het allemaal lukt. Ronald zal vanaf half één op zijn oude mobiele nummer bereikbaar zijn.

'Mooi zo,' is Trevor's reactie. 'Dan zijn we weer *back in business*.'

Nu het eindelijk tot een echt gesprek lijkt te komen, kan het hem niet snel genoeg gaan maar hij heeft wat tijd te doden tot één uur. Buiten besluit hij om te gaan kijken bij de oude leesteenmolen waar het lichaam van Christina gevonden is met haar fiets en bagage. Deze ligt wat noordelijk van Porthmadog langs een doodlopende zijweg van de grote doorgaande route. Dit moet niet moeilijk te vinden zijn.

Het gebouw is een vrij grote ruïne. Het terrein er omheen is heuvelachtig en er is een groot gat in de vloer voor een aandrijfconstructie, wellicht een waterrad gezien de ligging. De stilte en grauwhed grijpen Ronald aan, vooral door het besef dat Christina Pettersen hier dood is gevonden. Het vrolijkt bepaald niet op om hier te zijn maar het motiveert hem wel om uit te zoeken wat er met haar is gebeurd.

Je komt hier alleen om deze ruïne te bekijken, verder is er niets. Hij ziet in de verte een four wheel drive aankomen. Waarschijnlijk andere bezoekers voor hier, Ronald wil er dan zo snel mogelijk vandoor. Het lijkt hem niets om nu een praatje te moeten maken, daarvoor is hij te aangeslagen.

Als Ronald net in zijn auto zit om weg te rijden, ziet hij tot zijn grote verbazing een man uitstappen die heel erg lijkt op Michael James. Hoe is dat nou weer mogelijk? Hij wordt toch niet gevolgd, dat kan toch helemaal niet? Zou het gewoon toeval zijn dat James hier is? Die neemt dan ook weer eens een kijkje op de plek waar Christina Pettersen is gevonden.

Ronald houdt even in met weggrijden. Blijkbaar is het de bedoeling dat zij elkaar hier treffen, het lot lijkt het zo te bepalen. Regel je van alles met ophalen en naar een andere plek brengen waar James gecontroleerd kan worden, kom je elkaar hier tegen. Ronald besluit niet uit te stappen om James aan te spreken, laat hij zich aan de afspraken met Trevor houden.

Michael James wilde al langer weer eens kijken bij de ruïne van de leisteenmolen waar Christina Pettersen met haar fiets en spullen lag. Niet dat er veel te zien is, maar de kale omgeving maakt de hele herinnering aan haar moord weer heel levend.

Hij gaat westom via de grotere weg en daarna dan vanaf de ruïne via Porthmadog rechtstreeks door de bergen naar Capel Curig voor zijn afspraak. Een mooie route en nu ook wel te doen, hoewel het wat miezert. Met zijn Land Rover is hij niet gauw bang voor een slechte route, dat maakt het zelfs extra spannend.

Hij ziet een auto wegrijden, er zullen hier vaker toeristen komen kijken. Oude politiegewoonten maken dat hij registreert dat het een vrij nieuwe grijze Vauxhall Astra is, meer ook niet. Michael James loopt naar boven en hoort de auto afremmen. Hij kijkt om en ziet de Astra dan toch doorrijden.

Gelukkig maar, hij is nu bepaald niet in de stemming voor een kletspraatje met een toerist.

10

Vorbij Porthmadog is Ronald nog steeds verbaasd om Michael James te zien bij de ruïne van de leisteenmolen. Hij is achteraf blij dat hij hem daar niet heeft aangesproken.

Ronald rijdt door naar het plaatsje van de afspraak om te lunchen. Echt ver is het niet, in een klein uur zal hij er zijn. Die inschatting blijkt te kloppen, kort na half één rijdt hij Llan Ffestiniog binnen. Zoals afgesproken met Trevor stopt hij zijn oude simkaart weer in zijn toestel.

Het plaatsje is vrij klein, in het centrum naast de kerk is wel een behoorlijk grote pub. Zijn auto parkeert hij achter het gebouw. Binnen bestelt Ronald een koffie en een tosti. Aan de muur hangen allerlei artikelen en hij leest er dat de inwoners van Llan Ffestiniog deze pub hebben overgenomen. Goed wanneer mensen voor hun eigen gemeenschap in actie komen en blijkbaar met resultaat. Wanneer de tosti komt, vraagt Ronald nog om een jus d'orange. Hij heeft de krant gepakt en zit wat te lezen, dan gaat zijn telefoon. Het is inderdaad Trevor.

‘Ik sta hier al even, maar geen Michael James. Ik heb hem ook gebeld, zijn telefoon schiet gelijk op de voicemail. Wat zal ik doen?’ Ronald overweegt of hij over de ontmoeting van vanochtend met Michael James zal vertellen, maar besluit dat nog even te laten.

‘Probeer het nog eens, wacht een kwartier en mocht je hem nog niet te pakken krijgen, bel me dan weer.’

‘Oké, doe ik dat. Alles verder goed bij jou?’

‘Ja hoor, ik heb net wat gegeten en zat even de krant te lezen.’

'Dan probeer ik het nog eens en bel jou in ieder geval om half twee weer.'

'Prima, tot zo dan.'

Wel gek, zou het dan toch niet Michael James bij de ruïne geweest zijn? Hij leek er wel heel sterk, eigenlijk is Ronald er zeker van. Zijn telefoon gaat opnieuw, het is weer met Trevor.

'Ik heb opnieuw gebeld en nu werd de telefoon opgenomen door iemand waarvan ik dacht dat het Michael James was. Het bleek een politiemann, die me vertelde dat James een ongeluk heeft gehad. Ze komen naar me toe om een verklaring op te nemen. Kom jij ook hierheen?'

'Hoe bedoelen ze een ongeluk, met zijn auto?'

'Dat weet ik niet, dat wilden ze niet zeggen. Juist daardoor klonk het allemaal niet heel geruststellend, dus ik wil graag dat je erbij bent.'

'Dat snap ik, ik kom er zo aan. Hoe heet het ook weer waar je zit?' Trevor herhaalt de gegevens van het Swallow Falls Hotel, Ronald zal zo snel mogelijk komen. Dit voelt niet goed en dan drukt hij zich nog zachtjes uit. Het lijkt erop dat er iets ernstigs is gebeurd met Michael James.

Na 25 minuten rijdt Ronald het parkeerterrein op van het Swallow Falls Hotel. Trevor staat hem buiten rokend op te wachten.

'Ze zijn er nog niet maar ze belden dat ze nu vlakbij zijn. Ik heb hen ook gemeld dat jij bij het gesprek aanwezig zal zijn omdat wij samen een afspraak met Michael James hadden.' Nog voor Ronald kan antwoorden rijdt er een politieauto de parkeerplaats op.

'Daar zul je ze hebben, ik ben heel benieuwd wat er aan de hand is.'

Ze lopen naar de wagen toe, er stappen twee agenten in uniform uit. Een jongere vrouw met kort bruin haar en een wat oudere man met grijzend haar. Zij stellen zich voor, maar Ronald hoort niet goed hun namen.

'Zullen we ergens binnen overleggen?' vraagt de politiemann. 'Misschien kunnen we een zaaltje apart vragen.'

'Prima,' reageert Trevor. 'Het was overigens niet druk, het kan anders ook wel in de barruimte van het hotel.'

'We zien wel,' is de korte reactie daarop.

Zwijgend lopen ze met zijn vieren naar binnen. Bij de receptie vraagt de oudere agent of zij even kunnen overleggen in een aparte ruimte. Dat blijkt geen probleem, de receptioniste gaat ze voor naar een vergaderruimte voor ongeveer twintig mensen. Ze vraagt of ze wat willen drinken, de agent vraagt om wat water.

'Zou u ons allereerst kunnen vertellen waaruit uw contact met ex-DCI Michael James bestond?' vraagt de oudere agent aan Trevor. Ondertussen heeft de jongere agente een notitieboekje gepakt en ze kijkt afwachtend naar Trevor voor het antwoord op die vraag.

'Bestond?' reageert deze. 'Moeten we er iets uit afleiden dat u hier in de verleden tijd praat?' Voordat de agent kan reageren, komt de barman met een kan water binnen en een aantal glazen. Het blijft stil tot hij weer vertrokken is.

‘Laten we het nou gewoon in de juiste volgorde doen, wij stellen de vragen en dan vertellen we daarna wat er met Michael James aan de hand is,’ geeft de agent dan aan.

‘Kan wel zijn dat u het zo wil,’ reageert Ronald, ‘maar wij worden in onze reactie wel belemmerd door de onzekerheid over het lot van Mr. James. Het wekt allemaal de indruk dat het niet goed is met hem.’

‘Alstublieft, laten we het nou doen zo wij voorstellen, de ervaring leert dat het zo echt het beste werkt,’ klinkt het nu al wat minder vriendelijk. Tijdens dit gesprek beweegt de jongere agent met haar pen in de aanslag steeds haar hoofd naar degene die aan het woord is. Wanneer ze wat gaat zeggen, kijken de drie mannen haar verschrikt aan.

‘Geloof mijn collega maar en laten we nu eerst even met elkaar praten.’ De groeiende spanning tussen de mannen lijkt wat weg te ebben.

‘Oké,’ begint Trevor. ‘We hadden met Michael James afgesproken om door te praten over een oude moord op een Deense toeriste, waar hij voor zijn pensioen bij betrokken was. Mijn maat hier heeft het gevoel dat meisje in Wales ontmoet te hebben en had daarom contact met James opgenomen. Dat is het eigenlijk.’

‘U had hier afgesproken?’ vraagt de oudere agent.

‘Inderdaad.’

‘Waarom hier, als ik vragen mag?’

‘Dit leek gewoon een handige plek. Wat maakt dat uit waar we afgesproken hebben?’

‘Bent u ook uit Denemarken?’ vraagt de agent vervolgens aan Ronald, Trevor’s irritatie negerend.

‘Nee, uit Nederland. Ik was hier in 1986 op vakantie en heb toen volgens mij dat meisje ontmoet. Een paar jaar geleden zag ik toevallig een oproep over de moord op haar in Crimewatch. Ik was er niet helemaal zeker van dat zij het was, dus het bleef er een beetje bij om daar achterheen te gaan. Wel heb ik de gegevens over deze zaak bewaard. Toen ik besloot om dit jaar hier op vakantie te gaan, leek het me een goed idee met Michael James in gesprek te komen. Om toch een beetje mijn ervaringen aan hem mee te delen.’

‘Om welke zaak gaat dat dan?’

‘Die van de moord op Christina Pettersen. Ik weet niet of jullie daar ook van op de hoogte zijn? Zij is in 1986 vermoord en met haar fiets en bagage bij een oude leesteenmolen bij Porthmadog dood teruggevonden. Dat is alles wat ik me herinner van de TV.’ Terwijl Ronald dit vertelt, kijken de twee agenten elkaar veelbetekenend aan. Het valt Trevor duidelijk op.

‘Daar bij die molen is wat gebeurd dus, begrijp ik?’

‘Waarom denkt u dat?’ reageert de oudere agent.

‘Ik ben het nu helemaal zat. Er is duidelijk echt iets gebeurd met Michael James en wanneer mijn maat hier vertelt over die oude molen zitten jullie elkaar heel nadrukkelijk aan te kijken. Wat is er gebeurd, anders zeggen we helemaal niets meer,’ ontploft Trevor.

'De heer James lijkt daar inderdaad verdwenen te zijn,' klinkt het dan rustig door de vrouwelijke agent. Trevor loopt even helemaal leeg en ook Ronald schrikt er van.

'Dat klinkt niet best.'

'We weten nog niet of het iets ernstigs is, er kan voor alles een gewone verklaring zijn,' oppert de oudere agent.

'Niet weer zo beginnen. Als jullie niet iets ergs vermoeden, zouden jullie echt niet als een speer naar ons toe gekomen zijn,' reageert Trevor al weer wat kribbig. De oudere agent kijkt hem weer even aan.

'Inderdaad. Wij nemen dit ernstig op en proberen daarom na te gaan wat zijn plannen voor vandaag waren. Bent u hier beiden al langere tijd?'

'Nou nee,' reageert Trevor. 'Ik ben hier vanaf half één ongeveer.'

'En daarvoor?'

'Toen zat ik in de auto hier naartoe, ik had vanochtend een afspraak bij een klant in Dolgellau.'

'Die klant kan uw verhaal dus bevestigen?' Trevor knikt. En u?' vraagt de agent aan Ronald.

'Ik was eerst in eh, hoe heet dat plaatsje ook al weer...? Llan Festinau of zoiets. Ik heb daar geluncht en ben toen vandaar hier naartoe gereden.'

'Kan iemand dat bevestigen?'

'Ik zat in de enige pub daar, dus wel als men zich mij herinnert.'

'Kunt u iets meer vertellen over de reden van uw afspraak met Michael James en waarom u erbij bent?' vraagt de agent dan specifiek aan Trevor. 'Bent u trouwens familie?'

'Hooguit heel ver, we kenden elkaar niet als zodanig.'

Ronald neemt het woord over en vertelt hoe Trevor en hij elkaar ontmoet hebben en dat hij op een avond aan Trevor vertelde waarom hij naar Wales was gekomen. Trevor zou nagaan hoe ze in contact met Michael James konden komen en dat leidde tot deze afspraak.

'U hebt dus tot nu toe geen contact met Michael James gehad?'

'Alleen via de telefoon, daarbuiten niet.'

'Bij mij hetzelfde,' antwoordt Trevor tot Ronald's verrassing.

'Oké, we zullen zo al uw gegevens opnemen en dan moet ik u toch allebei verzoeken om niet uit Wales te vertrekken.'

'Ik woon hier,' reageert Trevor.

'Ik heb nog enige weken vakantie,' besluit Ronald.

Het duurt even voordat alle gegevens genoteerd zijn door de jongere agente. De oudere maakt ondertussen kopieën van Ronald's paspoort en Trevor's rijbewijs. Ronald vraagt ook de namen en telefoonnummers van de beide agenten. Na enig aandringen, krijgt hij deze ook. Als alles achter de rug is, vertrekken de agenten na een koel afscheid. Trevor en Ronald blijven verbouwereerd in het zaaltje achter.

'Dat is toch bijna niet te geloven dat hij verdwijnt vlak voor we elkaar te spreken krijgen,' roept Ronald uit.

'*Fucking* ongelooflijk inderdaad,' reageert Trevor. 'Waarom heb je niet verteld dat je gisteren met Michael James ook had afgesproken en dat die afspraak toen niet door is gegaan?' vraagt hij dan aan Ronald.

‘Wat denk je, dat is toch precies dezelfde reden waarom jij niet vertelde dat we hier niet met hem afgesproken hadden maar in Llan Ffestiniog. Gewoon geen zin in hebben om er gelijk verder in betrokken te raken. Overigens heb ik niet gelogen want hij vroeg of we contact met Michael James hebben gehad. Buiten telefonisch contact is dat er niet geweest.’

‘Dat is strikt genomen zo, maar of zij dat ook vinden? Trouwens, we hadden in Blaenau Ffestiniog afgesproken.’

‘Wat?’

‘We hadden niet in Llan Ffestiniog afgesproken, maar in een grotere plaats daar vlakbij, Blaenau Ffestiniog.’

‘Sorry, dan heb ik die blijkbaar door elkaar gehaald. Nou ja, dat maakt nu toch niet meer uit. Als we zo gaan beginnen, jij hebt hem toch nooit aan de telefoon gehad?’

‘Inderdaad, hoezo?’

‘Je wakte net de indruk van wel.’ Trevor zegt niets en haalt alleen zijn schouders op. Er ontstaat een ongemakkelijke stilte voor Ronald.

‘Kijk, ik begrijp dat alles nu opeens heel anders op je overkomt, maar dat geldt ook voor mij. Ik dacht dat we nu gewoon een gesprek met Michael James zouden hebben en duidelijkheid over het eerdere onderzoek zouden krijgen. Dat zit er nu niet meer in. Ik wil het hier nog niet bij laten zitten, maar ik kan me voorstellen dat jij er nu wel de buik van vol hebt.’

‘Zelfs al heb ik dat, dan verandert dat nog niets. Mijn gegevens zijn nu ook bij de politie bekend, dus ik ben erbij betrokken.’

‘Dat is inderdaad zo. De vraag is nu of we nog wat kunnen doen. Wat mij betreft wachten we niet meer alleen af, maar gaan we ook zelf aan de slag.’

‘Dat weet ik niet hoor, ik moet daar even over nadenken. Ik ben niet zo blij met wat er allemaal gebeurd is.’ Trevor wacht even. ‘Zonodig hoor je wel weer van me.’ Ronald steekt zijn hand uit tot afscheid en na een lichte aarzeling neemt Trevor die aan.

‘In ieder geval heel erg bedankt dat je me hebt willen helpen.’ Trevor accepteert dit bedankje met een hoofdknik. ‘Ik handel het hier wel af en kijk wat ik ga doen.’

Trevor steekt zijn hand op en gaat de deur uit. Hun contact heeft duidelijk geleden onder wat er gebeurd is en dat is goed te begrijpen. In feite heeft hij Trevor meegenomen in iets dat nu heel groot geworden is; de mogelijke verdwijning van een politiemans. Nou ja, oud-politieman dan, dat maakt het niet veel minder erg. Ronald voelt zich er niet prettig bij dat hij vanochtend ook bij de leesteenmolen is geweest. Komt de politie daar achter dan heeft hij een probleem, zeker wanneer je het combineert met het hele gedoe rond de eerste afspraak.

‘Wat vond jij eigenlijk van die twee?’ vraagt John Rhys Williams aan zijn collega Beth Grainger.

‘Ik vond ze wel normaal overkomen. Kan me voorstellen dat het ook wel rauw op je dak valt wanneer je een afspraak hebt met een oud-politieman en vervolgens wij langskomen omdat die persoon verdwenen is.’

‘Ja, waarom vertelde je ze dat eigenlijk?’

‘Dat was toch wel duidelijk, het hele gesprek ging anders niets meer opleveren. Ze zouden allebei niet meer meegewerkt hebben. Tegelijk is het wel duidelijk dat Michael James niet zomaar is gaan wandelen, dan was zijn auto niet midden op de weg gevonden.’

‘Je had niet het gevoel dat ze iets achterhielden?’ vraagt John, de opmerking van Beth negerend.

‘Ongetwijfeld, dat doet toch iedereen in zo’n situatie. Niemand heeft zin om gelijk de politie helemaal te vertrouwen en ik kan me dat eigenlijk wel voorstellen.’

‘Dat is ook wel zo, misschien moeten we ze nog eens een keer spreken.’ Beth knikt. Lijkt me zeker goed om die Nederlander nog weer eens te spreken, denkt ze dan. Die weet duidelijk meer.

11

Nadat Ronald klaar is bij het hotel, stapt hij in zijn auto en zit even voor zich uit te kijken. Wat moet hij nu doen? Als die twee agenten van net er achterkomen dat hij niet het hele verhaal heeft verteld, dan wordt hij meteen opgepakt voor een vervolgesprek. Dat zal ongetwijfeld in een minder vriendelijke sfeer verlopen.

Dan is het wellicht beter om zelf contact te zoeken en een beetje de angel uit het gesprek te halen. Misschien kan hij met die agente spreken, zij leek wat aardiger dan die man. Ronald zoekt het papiertje waarop hij hun namen heeft geschreven. Beth Grainger heet ze en hij heeft een vast nummer, jammer genoeg geen mobiel. Misschien gaat hij haar later bellen. Hij overweegt naar de leesteenmolen te rijden om te kijken of daar nog iets bijzonders te zien is, maar al snel bedenkt hij zich. Als de weg daar afgezet is voor sporenonderzoek, gaat hij zich extra in de kijker plaatsen door op te duiken. Wat dan? Hij besluit zijn mails te bekijken, dat is er tot nu bij ingeschoten. Dat zal hier vast wel kunnen.

Er zit een andere vrouw bij de receptie. Ze legt uit dat rechts onder de trap een tafel staat met een computer waarop hij kan werken. Eerst gooit hij de spam weg, er zit een mail tussen die hem doet twijfelen. Het onderwerp is Engelstalig maar het lijkt wel een specifieke boodschap voor hem te zijn. Het emailadres zegt hem zo niets, toch opent Ronald de mail.

Tot zijn verrassing is deze door Michael James vanochtend verstuurd. In de mail geeft James aan dat hij het telefoongesprek erg heeft gewaardeerd en hij verontschuldigt zich nog eens voor de dag daarvoor. Hij legt uit dat in de bijlage een overzicht zit van de onderzoeksactiviteiten die verricht zijn naar de moord op Christina Pettersen. Michael James besluit zijn mail met

de raad om de bijlage te lezen voor hun gesprek, zodat dit des te meer kan gaan over de vragen die de details uit het onderzoek nog oproepen.

Ronald opent de bijlage. Deze bestaat uit een aantal pagina's tekst, een chronologisch overzicht van het onderzoek en een tabel met een overzicht van de gesprekken die gevoerd zijn. Bij de receptie vraagt hij hoe hij kan printen. Teruglopend beseft hij dat Michael James zijn mailadres dus ook heeft en in feite al zijn persoonlijke gegevens kende. Ronald stuurt de opdracht naar de printer en zet de bijlage op een USB-stick. Het zijn vijf velletjes tekst naast het overzicht en de tabel. Hopelijk een schat aan informatie die hem verder helpt in het onderzoek.

Het is nu zeker verstandig om met die agente af te spreken. Ronald belt vanaf zijn oude mobiele nummer, hij laat die simkaart er nu voorlopig maar in. Zoals verwacht komt hij bij een centrale uit. Ronald vraagt om Beth Grainger en wordt doorverbonden. Hij legt haar uit dat hij nog iets over een eerder telefonisch contact met Michael James wil vertellen.

'Wat dan?'

'Eerlijk gezegd lijkt het me niet verstandig om dit nu per telefoon te bespreken. Ik stel voor dat we elkaar ergens in een café treffen en dan kan ik het je *face to face* vertellen.'

'Ik weet niet of ik dat wil, dan spreek ik liever op mijn bureau af.'

'Daar heb ik geen zin in. Het is graag of niet in een café, zeg het maar,' is Ronald's kordate reactie. Het is even stil, dan stelt Beth Grainger de Stag Inn voor in het centrum van Dolgellau zodirect om half zes.

'Dat plaatsje ligt iets zuidelijker dan waar wij jullie begin van de middag gesproken hebben.'

'Dat moet wel lukken, tot dan,' besluit Ronald. Nu moet hij maar weer vrouwen dat er geen trucjes worden uitgehaald. Toch lijkt het hem beter om open kaart te spelen naar haar.

Op de kaart ziet hij dat Dolgellau inderdaad niet heel ver hier vandaan is. Het was het plaatsje met de politiecontrole waaraan hij ontsnapte. Zou die inderdaad door Michael James geregeld zijn of er los van gestaan hebben? Hij kan het nu niet aan hem vragen. Ronald wil de informatie van Michael James goed doorkijken voor hij naar Dolgellau vertrekt. Met een thee gaat hij in de verste hoek van de bar zitten en begint geconcentreerd te lezen.

De tekst beschrijft hoe het dode lichaam van een vrouw met een fiets en bagage gevonden is in het gat voor het waterwiel in de leesteenmolen. De melding is gedaan op donderdag 31 juli 1986 rond het middaguur vanuit een telefooncel door een man uit Liverpool die met zijn gezin op een camping stond in Beddgelert. Door de schouwarts wordt vastgesteld dat deze jonge vrouw gewurgd is. Het gezicht van de vrouw is behoorlijk verminkt, maar niet zo dat zij onherkenbaar lijkt. Er wordt technisch onderzoek verricht en gezocht naar de naam van het slachtoffer. In haar spullen worden geen persoonlijke papieren gevonden. Als later het lichaam verder wordt onderzocht zal blijken dat zij met haar eigen sjaal is gewurgd. De volgende dag in de middag wordt in één van de zakken van een jasje in haar fietstas een visitekaartje van Pearl B&B in Porthmadog gevonden.

Men herinnerde zich haar daar omdat er niet zoveel jonge vrouwen in hun eentje rondfietsen door Wales. Zij stond daar ingeschreven als Christina Pettersen uit Denemarken. De volgende dag heeft de eigenaresse van de B&B – met forse tegenzin – de eerste identificatie gedaan.

Niet precies was vast te stellen wanneer alles in het gat in de leesteenmolen is gedropt. Veel eerder dan de dag voor de vondst kan het niet geweest zijn, omdat Christina Pettersen toen uitgecheckt heeft bij Pearl B&B. Overigens is deze B&B in 1994 gesloten.

Tussen haar spullen zat verder niets bijzonders, wel zijn er spermasporen in een van haar onderbroeken gevonden. Te weinig om DNA uit vast te stellen, vandaar dat het materiaal bewaard is in de hoop dat de technieken daarvoor beter worden. Er wordt niet aangegeven of dat inmiddels is onderzocht en er nu wel een goed DNA-profiel is vastgesteld. Het kan best dat deze sporen van mij zijn, denkt Ronald.

In 1986 is verder niet zo heel veel gedaan. Er is contact opgenomen met de ouders van Christina via de Deense politie. Dat leverde weinig nieuwe inzichten op. Wel zijn haar ouders overgekomen, die hebben geprobeerd te regelen dat haar lichaam naar Denemarken kon worden gebracht. Dat werd echter nog niet vrijgegeven. Wanneer wel staat er niet in, dus ook dat blijft onduidelijk.

Verder is nagegaan hoe Christina Pettersen door Wales heeft gereisd. Dat leverde een gedeeltelijk overzicht op, ze blijkt inderdaad het schiereiland rondgefietst te zijn. Begin oktober is een oproep in de kranten gedaan en dat leverde een interessante melding op. Christina Pettersen zou gezien zijn in Cardiff, op een terras, met een duidelijk iets oudere man. Dat zou mogelijk eind van de middag op 30 juli geweest zijn, na het uitchecken bij Pearl B&B. De getuige schatte deze man op begin veertig en hij kon een redelijke beschrijving geven. Overigens dacht de getuige dat hij hen ook na 31 juli nog samen gezien had. Verder onderzoek van deze getuige leverde een niet al te betrouwbaar beeld op, er werd verder niet al te veel mee gedaan. Zo leidde deze melding niet tot de doorbraak die nodig was, het onderzoek liep daarmee in feite dood.

Al met al komt het onderzoek uit 1986 op Ronald ongeïnteresseerd over. Wat wil je ook; buitenlandse meid, seks gehad dus een beetje een slet. Ze zal het er zelf wel naar gemaakt hebben. Ronald kan zich voorstellen hoe stereotiep er toen binnen de politie gedacht werd.

Pas in 2006 is het hele plaatje van haar verblijf in Wales compleet gemaakt en is ook geprobeerd een overzicht te maken van de contacten die zij hier verder heeft gehad. Ook is het Cardiff-spoor serieuzer opgepakt, door met de oorspronkelijke getuige weer contact op te nemen. Deze gaf nu nog wat preciezere informatie van de persoon waarmee hij Christina had gezien.

Er zou ook sprake zijn van een donkere, normale middenklasse auto waarvan een deel van het kenteken gegeven kon worden. Daarin zat de combinatie C298. De getuige had zich dit pas later gerealiseerd, toen hij zelf een auto met dit kentekenonderdeel kreeg. Hij heeft wel geprobeerd om dit

aan het onderzoeksteam van toen mee te delen, maar was gestrand in zijn poging.

Geprobeerd is met de getuige te achterhalen welk merk auto het betrof. Het meest aannemelijk bleef dat het een Ford Escort of een Vauxhall Astra betrof. Met het gegeven kentekenonderdeel leverde dit in het hele land 34 mogelijke auto's op die in 1986 met die combinatie in het kenteken geregistreerd waren. Zoveel mogelijk is geprobeerd te achterhalen wie daarvan de eigenaars toen waren. In totaal zijn er 31 gesproken, ook daaruit kwam geen enkel werkbaar spoor. Er is een chronologisch overzicht van het onderzoek bijgevoegd. Prachtig werk allemaal, maar geen enkel resultaat waar men echt verder mee kwam en ook in 2007 was het einde onderzoek.

De tabel in de derde bijlage is een recent gemaakt overzicht van de gevoerde gesprekken, de belangrijkste conclusies en de vragen die zijn overgebleven. Opvallend is dat er geen namen in staan; niet van de personen die Christina's lichaam gevonden hebben, niet van de Cardiff-getuige of van de anderen met wie gesproken is. Wel staat er bij de overgebleven vragen in een duidelijk ander lettertype iets bijgevoegd: "weet A. meer?" Dat is nou niet de meest duidelijke vraag maar waarschijnlijk wel een belangrijke, anders zou dit er niet zo nadrukkelijk bijgezet zijn.

Ronald ziet dat het tijd is om naar Dolgellau te gaan voor de afspraak met Beth Grainger. Hij moet er nog wel even over nadenken in hoeverre hij met haar deelt dat Michael James hem al deze informatie heeft gestuurd.

Beth Grainger kijkt eens op de klok en ziet dat zij nog een halfuur heeft voor de afspraak met die Nederlander. Nadat hij belde, heeft ze gelijk overlegd met haar collega John Rhys Williams. Hoewel ook hij wat verbaasd was dat er in een pub afgesproken moest worden, vond hij het wel goed dat ze de afspraak gemaakt heeft.

'Het geeft altijd meer informatie over deze zaak. Levert het echt wat op dan moeten we het wel overdragen aan een eventueel onderzoeksteam naar Michael James.' Daar was Beth het wel mee eens.

'Weet je of dat er al is?'

'Ik zag iets binnenkomen daarover van Arthur Lloyd.'

Beth overweegt even wat ze hiermee moet en vraagt of ze die nu al moet benaderen.

'Weet ik niet,' twijfelt Rhys Williams. 'Misschien beter om dat te doen als je gesprek zo wat oplevert, ze zullen het al druk genoeg hebben. Je weet hoe dat soort lui naar ons gewone politiemensen kijkt, dus laten we ze er niet te snel bij betrekken.'

Gelukkig maar, denkt Beth.

Mooi op tijd rijdt Ronald Dolgellau binnen en snel vindt hij de Stag Inn. Het is niet heel druk, misschien omdat het een maandagavond is. Achterin de barruimte is een nis, hij gaat daar op het bankje zitten tot Beth arriveert. Kort na half zes komt ze eraan, Ronald zwaait naar haar om de aandacht te trekken.

'Bedankt dat je gekomen bent, wat kan ik je aanbieden?'

'Doe maar een thee.'

'Daar doe ik aan mee.' Ronald loopt naar de bar. In de thee zit al melk, blijkbaar de gewoonte hier.

'Ik hoop dat je melk in je thee wil,' verontschuldigt hij zich naar Beth.

'Natuurlijk,' zegt ze, hem verbaasd aankijkend.

Na een slokje gedronken te hebben, wil Beth weten waarom hij haar nu al weer wil spreken over Michael James. Ronald vraagt hoe het staat met het onderzoek naar diens verdwijning. Er is niet veel nieuws te melden, hij lijkt verdwenen en dat is het voor nu. Onduidelijk is hoe vrijwillig, vandaar dat er niet gelijk groot alarm geslagen is. Waarschijnlijk volgt morgenochtend het besluit of het onderzoek opgeschaald wordt.

Ronald vertelt dan over de eerdere afspraak die hij met James gemaakt had en dat die afspraak misliep door autopech van zijn kant. Hij bespreekt ook het telefonische contact dat er daarna tussen hen is geweest. Dan neemt Ronald haar in vertrouwen.

'Vlak nadat jullie vertrokken waren, zag ik een mail van Michael James met in de bijlage een overzicht van de onderzoeken die in 1986 en 2006 zijn uitgevoerd en een beschrijving van de resultaten daarvan. Ken jij die informatie ook?'

'Nee, ik was daar niet bij betrokken en die mail is blijkbaar puur aan jou gestuurd. Ik vind dat wel heel opvallend. Je vertelde dat je Michael James niet eerder ontmoet hebt.

'Dat komt waarschijnlijk door dat eerdere telefoongesprek. Die eerste afspraak was dus fout gelopen en allebei vonden we dat jammer. Het klikte tussen ons, blijkbaar heeft hij me daarna in vertrouwen willen nemen.' Nu ophouden, denkt Ronald, te veel uitleg gaat ook argwaan wekken.

'Ik blijf het raar vinden,' oordeelt Beth Grainger zuinigjes. 'Ik accepteer het maar en uiteindelijk was James met pensioen, dan ben je iets vrijer in je contacten met burgers.'

Ronald geeft de uitgeprinte mail aan Beth. Ze wil die houden, maar dit is zijn enige exemplaar. Ze geeft het adres van haar werkmail en hij vraagt aan de bar of hij hier een computer kan gebruiken. Dat blijkt te kunnen, Ronald loopt met de barvrouw mee. Als hij terugkomt, zit Beth nog te lezen. Even later is ze klaar en kijkt ze op.

'Op basis van deze mail zie ik niet meteen waarom James nu verdwenen zou zijn,' begint Ronald. Beth knikt. 'Het onderzoek was vrij uitgebreid, maar uiteindelijk zijn niet alle eigenaren teruggevonden van de auto's uit

1986. Het kan heel belangrijk zijn om de resterende eigenaren alsnog te achterhalen, hoewel dat nu ook niet meteen heel gemakkelijk zal zijn.'

'Dan blijft er vooral het DNA-spoor over en de vraag of ene A. meer zou weten.'

'Dat DNA zou van mij kunnen zijn, ik heb seks met haar gehad. Dat was gewoon vrijwillig.'

'Onbeschermd dus?' vraagt Beth gelijk.

'Ja, maar dat was niet zo heel bijzonder in 1986. Ik weet niet eens meer of ik toen al van AIDS had gehoord. Dat speelde ook niet zo sterk voor me, het was toch meer iets in bepaalde subculturen.' Beth Grainger kijkt hem echter zo streng aan, dat Ronald meteen ophoudt. Ze vraagt door naar het contact dat hij met Christina Pettersen heeft gehad en Ronald vertelt haar dat dit vier dagen voor de vondst van haar lichaam is geweest.

'Is er daarna nog contact geweest tussen jullie?' Ronald schudt nee.

'Ik wist haar achternaam niet eens, verder contact was helemaal niet mogelijk als ik het al gewild zou hebben.' Hij voelt zich niet echt in Beth's achtung stijgen. 'Ik merk dat je dit raar vindt maar soms loopt het zo en zeker als je alleen op vakantie bent. Als ik niet stomtoevallig in Nederland die Crimewatch-aflevering gezien had, zat ik hier niet.'

'Dat is waar. Misschien moet je dan maar het voordeel van de twijfel krijgen,' moet Beth toegeven. 'Het lijkt me overigens wel dat je een DNA-test moet doen om na te gaan of dat DNA van jou afkomstig is.' Ronald knikt, echt van harte gaat het niet. 'De vraag is nu wat we hiermee moeten? Ik zie geen duidelijke aanwijzing waarom Michael James verdwenen is en ik neem aan dat al deze informatie bekend is bij de recherche op zijn oude bureau.'

'Dat neem ik ook aan.'

'Misschien dat we iets meer kunnen met die vraag over die A. Veel is het allemaal niet.' Ronald knikt en er valt een stilte.

'Toch lijkt hij wel verdwenen, dus er moet meer achter steken.'

'Als je niet weet wat, kunnen we er niet veel mee. Kun je trouwens morgen naar het bureau komen, dan regel ik dat er DNA afgenomen wordt.'

'Dat is goed, ik zal jou nu maar vertrouwen.'

'Lijkt me wel. Ik bel je morgenochtend, ga er maar van uit dat je rond half elf op het bureau moet komen.' Ronald zal er zijn, Beth Grainger verrast hem dan.

'Nu niet uit Groot-Brittannië weggaan, want je staat op de lijst voor de grenspolitie. Dat heb ik vandaag geregeld, net als voor je maat.'

'Leuke afsluiting van ons gesprek.' Ze negeert dit.

'Mooi zo, tot morgen dan.'

Ronald kijkt Beth Grainger na. Door haar afsluitende woorden twijfelt hij aan zijn keuze om zo open met haar gesproken te hebben. Daar is nu niets meer aan te doen.

Hij heeft trek en kijkt op het bord om wat te eten. Ronald gaat voor de vismaaltijd. Het wordt ook wel tijd om een bier te bestellen. Terwijl hij de eerste slokken neemt gaat zijn telefoon, het nummer is afgeschermd.

'Hallo.'

'Mister Ronald Willemsen?' klinkt een onbekende mannenstem.

'Speaking.'

'Als ik jou was zou ik het onderzoek naar die Christina Pettersen laten zitten, dat lijkt me wel zo veilig voor je,' klinkt het dreigend.

'Wie is dit en waarom zou dat zo zijn?' vraagt Ronald hakkelend. De verbinding wordt verbroken.

Verbijsterd en met verdubbelde hartslag zit hij naar zijn telefoon te kijken. Wat is dit? Wie kan hem bedreigen en wie weet er eigenlijk van zijn onderzoek? Hij besluit gelijk de oude simkaart weer uit zijn toestel te halen en schakelt de telefoon ook uit. Hij gaat een andere telefoon kopen, anders kunnen ze hem misschien volgen met zijn toestel. Dit bevalt hem niets.

Intussen wordt zijn eten gebracht. Hij heeft haast geen trek meer, maar beseft dat hij iets moet eten. Zo goed als het gaat eet hij toch nog meer dan de helft op. Dan betaalt hij en gaat er vandoor. Een ding is zeker, hij blijft nu niet in Dolgellau. Het lijkt hem verstandiger om naar een grotere plaats te gaan. In de auto kijkt hij op de kaart en besluit naar Shrewsbury te gaan. Dat is ongeveer 120 km hier vandaan in Engeland. Het voelt veiliger om uit Wales weg te gaan, het begint allemaal erg *creepy* te worden hier.

Het is na achten wanneer Ronald van de pub wegrijdt. Hij heeft de neiging om hard te rijden, maar dwingt zich om wat kalmer te worden. Niet gek laten maken door die bedreiging, hoe raar het ook blijft. In Welshpool is er duidelijk nog wat verkeer, daarna schiet het goed op. Het is nog net voor tien wanneer hij Shrewsbury binnenrijdt.

Dit is een echt grote plaats, dat lucht op na al die verlatenheid in Wales. Hij herinnert zich dat hij in 1986 de eerste nacht van zijn vakantie ergens hier heeft doorgebracht, maar weet daar verder weinig meer van. Ronald wil in een groot hotel overnachten met lekker veel mensen om hem heen. Vanaf de provinciale weg naar het centrum passeert hij The Silverton.

Zijn eerste opwelling is om hier te stoppen. Hij besluit dan slim te zijn en juist helemaal aan de andere kant van Shrewsbury een geschikt hotel te zoeken. Dat lukt ook, het Lord Hill hotel. Vrij groot ook en zo te zien wat goedkoper dan het andere hotel. Hoewel Ronald nog behoorlijk wat geld over heeft, is het wel verstandig om er meer op te letten. Geld opnemen is veel te goed te volgen. Weer haalt hij bij de inschrijving de truc uit om zijn paspoort erbij te houden maar andere gegevens in te vullen. Dat lukt ook nu weer zonder problemen en hij betaalt meteen contant.

Het is bijna elf uur geworden, echt rustig voelt Ronald zich nog niet. Je leest vaak over bedreigingen, hij heeft zich nooit gerealiseerd wat een enorme indruk die maken. Je voelt je heel machteloos en ziet het gevaar van alle kanten komen. Hij zet de wekker in de kamertelefoon aan en besluit te gaan lezen in bed. Hij zal blij zijn wanneer deze nacht voorbij is. Al vrij snel valt hij in slaap, met het leeslicht nog aan.

Beth Grainger weet niet goed wat ze met dit gesprek met Ronald Willemsen aanmoet. Ergens is ze wel geneigd hem te geloven. Toch kun je met dat

soort gevoelens uiteindelijk weinig als politieagent. Vaak krijg je de meest geloofwaardige verhalen opgedist waar later niets van blijkt te kloppen. Je hebt alleen iets aan echte feiten.

Feit is dat Michael James die Nederlander blijkbaar wel zoveel vertrouwde om hem die mail met de onderzoeksresultaten te sturen. Dat doe je toch ook niet zomaar. Morgen eerst DNA afnemen en kijken of het overeenkomt.

Hoewel dat ook niet alles zegt, mocht zijn verhaal over Christina Pettersen kloppen.

13

Dinsdag 26 augustus 2008

Rond twee uur 's nachts wordt Ronald wakker, verbaasd over het licht dat aan is. Hij heeft even geen idee waar hij is, maar snel dringt tot hem door wat er gebeurd is gisteravond. De spanning slaat hem weer om het hart, hij dwingt zichzelf om kalm te worden en gaat wat water drinken. Terug in bed besluit hij verder te lezen hoewel het boek hem niet heel erg kan boeien. Na een tijdje doet hij het leeslampje uit en valt weer in slaap. Voor zevenen is hij wakker en hij blijft nog even liggen. Hij gaat zo terug naar Dolgellau om zich om half elf bij Beth Grainger op het politiebureau te melden. De mobiel blijft uit, daarover geen twijfel. Snel ontbijten, het verkeer zal nu wel drukker zijn. Hij verwacht twee uur nodig te hebben om in Dolgellau te komen.

Iets voor half negen vertrekt Ronald naar de rondweg rond Shrewsbury. Deze is druk, maar het rijdt wel door. Wanneer hij de provinciale weg opgaat, schiet het gelijk op behalve weer bij Welshpool. Onderweg twijfelt Ronald steeds meer of hij niet zijn telefoon aan moet doen. Stel dat Beth Grainger hem wil bellen en het lukt steeds niet. Dan heb je zo groot alarm om niets, laat hij het nou niet erger maken.

Wanneer Ronald in een klein plaatsje naar rechts moet, stopt hij even voorbij de rotonde om zijn telefoon aan te zetten. Er staan twee berichten op de voicemail. Beide keren is het Beth Grainger. In het eerste bericht vraagt ze vrij rustig of Ronald haar nog even kan bellen, het tweede bericht klinkt heel wat dwingender. Ze vraagt waar Ronald is en of hij zo snel mogelijk naar het bureau kan komen of anders wat van zich kan laten horen. Ronald probeert haar terug te bellen, maar dat werkt niet. Blijkbaar is toch haar nummer afgeschermd. Hij doet zijn telefoon weer uit.

Nu snel doorrijden in plaats van hier nog langer staan prutsen. Precies achttien minuten later rijdt Ronald de parkeerplaats bij het politiebureau van Dolgellau op. Bij de balie meldt hij dat hij voor Beth Grainger komt. Zij wordt gebeld en komt direct aanlopen samen met twee andere mannen.